

**Z
zpravodaj
vodních
skautů
a skautek**

**KAPITÁNSKÁ
POŠTA**

HKVS 10
2001/2002
r o ě n í k

Kapitánská pošta

Obsah	strana
Kapitáni a kapitánky!	1
30 let Flotily Liberec – první část	2
První (nultá) seniorská LŠ po deseti letech	3
Lesní škola 17.–19. 5. 2002	4
1.víkend ČLKVS 2002 S hrochem kolem světa v Liberci	5
Kotorský závod 2002	5
Cesty za čajem	6
Ohlédnutí za jubilejním závodem vodních skautů	8
SKARE 2002 Slezská Harta	9
SKARE 2002, aneb jihovýchodní Harták testoval	9
Květinový den – 2. květnová středa	10
Skautská regata SKARE Slezská Harta	11
Sklonění k vodě – 10. poslední sklonění	12
Dětský den na přehradě	13
Podzimní seminář K+K	13
Ekologie naruby aneb ministr Kužvart se často utne	14
Guadalcanal 7.	15
Námorné tradície Slovákov	16
Několik poznámek ke kritikům KP	17
Zpráva o zkoušce KAPKA	17
Svatý Jiří – Mariánskohorské boudy, aneb jak se slaví v přístavu Maják s patronem skautů	18
Zpráva o prvním víkendu Námořní akademie	18
Trampoty s vlčaty	19
Sestry a bratři (Ještě ke KP)	20
SAWADEE!	20
Sluneční soustavou krok za krokem – SLUNCE	21
Zápis z jednání SHP v Tortuze 30. 5. 2002	22
Závod napříč Prahou – Přes tři jezy	23–24
HKVS hlásí	25

Život ve volné přírodě je školou pravé mužnosti. Zušlechťuje člověka,
budí v něm statečnost, neodvislost, lásku k pravdě, důvěru ve vlastní sílu.

A. B. Svojsík

Kapitáni a kapitánky

Zanedlouho budou naše skautské tábory v plném proudu. Vodní skauti mají k dispozici tábory různého druhu. Když jsem vedl oddíl, zavedl jsem střídavě různé typy táborů.

V době mnoha nováčků byl vždy tábor na břehu rybníka nebo přehrady, aby se noví naučili správně držet pádlo a dobře pádlovat. Příště, t. zn. za rok, když už si při pádlování dovedli sáhnout dopředu pro vodu, věděli už, jak přitáhnout bok lodě a znali další umění s pádlem, jsme jeli putovní tábor na některé z řek. Tato zkušenost z nich už skoro udělala vodní skauty. V dalším roce jsem však zavedl tábor v horách, aby si členové oddílu uvědomili, že mají také nožičky. A že to nebyly tábory jen na rovině, to jsem vždy dodržel. Myslím, že všichni na tento systém rádi vzpomínají. Doporučuji podobné střídání táborů a zjistíte, že i vodní skauti umí prožít letní tábor na suchu, maximálně u potoka.

Snad je dnes pozdě doporučovat, jak mají oddíly prožít letošní tábory. Vše už musí mít oddíly připraveno a rozhodnuto. Přeji všem oddílům vodních skautů a skautek krásné prožití letošního léta, a správné skautské tábory.

Váš Jack

Kapitáni a kapitánky!

Měsíc červen je nejlepším měsícem skautského roku. Že nejlepším? Nejlepším v době, kdy se finišuje v přípravách na tábor, kdy se nedá nic stihnout, kdy se zjišťuje kolik lodí po jarní plavbě teče a kolik děr je ve stanových plachtách, kolik týpek sežraly myši? Kdy se rozhlížíme po všech stranách, kde sehnat levnější potraviny, jak zařídit levnou dopravu a pro Neptuna, boha mořského, co zase budeme na táboře vyvádět kvůli novým, ztvrdlým a nekompromisním hygienickým a ekonomickým předpisům. Kdy zjišťujeme, že ten či onen nakonec na tábor nepojede a nás bude na bakulata nějak málo. A máme dost všeho, co budeme potřebovat při hrách? Nebudeme se zase se sousedním oddílem přetahovat o tábořiště, vozejk, kopyto a P550? A kde že je čas na běžný skautský a vodácký program? Červen že je nejlepším měsícem? Bah! Pshaw!

Ale ano, je.

Měsíc červen je vyvrcholením předtáborového výcviku a vše, co se v červnu děje, je zálohou na dobře zvládnutý tábor. Co do oddílu vložíš v červnu, to bude přijato, využito, zpracováno a hlavně vnímáno. Nic, co dáte oddílu v červnu, nebude zapomenuto. Proto je červen nejužitečnějším a proto nejlepším měsícem skautského roku. Ostatně v červnu má svátek i většinou nemilovaný svatý Medard, který je našim dodavatelem vody v řekách, našim výrobcem dobrého nebo špatného počasí na táboře. Avšak jakéže špatné počasí? Je-li suché, je příznivé, protože si užijeme tábora. Je-li mokré, je příznivé, protože si užijeme plavby.

Kapitáni a kapitánky!

Teď by se hodilo napsat: "Přeji vám, aby vaše tábory ..., atd"

Ne. Píšu: "Vím, že vaše tábory jsou a budou dobře připraveny. A co snad ještě není, to stihnete."

Na začátku prázdnin zdravím vás i vaše bakulata. Zdravit je od slova zdraví.

Váš Vezír

30 let Flotily Liberec – první část

**Pádla plachty
To je přec
Flotila Liberec
FLOTILA LIBEREC!!!**

I.

Jsou skautské oddíly, jejichž věk se dnes počítá na 90 let, jsou skautské oddíly, jejichž trvání je 60, 34, 12 let. 30 let Flotily je však svým způsobem zvláštností. Který oddíl počítá svůj vznik od roku 1972, od druhého roku dusné normalizace?

Dva roky od třetího zákazu Junáka bývalé kapitány Majáku Liberec tolik svrběla potřeba začít zase s dětmi pracovat po skautsku, že se rozhodli založit nový oddíl normalizace – nenormalizace. Dost už bylo vyseďávání v hospodě pana Luhana, dost už bylo stále jalovějších večírků v rodinách.

Ano, ovšem, na vodu jsme jezdili a dokonce začali stavět vlajkovou pontonovou loď MISSISSIPPI. Ano, ovšem, pěstovali jsme kult maskota posledního tábora, vodní bytosti s nevyslovitelným jménem ŽMLV. Ano, ovšem, soustředili jsme kolem sebe i některé činovníky okresní rady Junáka (zejména dvě Míly: Jarošovou a Rónovou). Ano, ovšem, mysleli jsme si, že se chováme konspirativně, když jsme vydali samizdatovou knížku 25 LET VODNÍCH SKAUTŮ LIBEREC a každý týden v jediném výtisku přístavní časopis NEPTUN TIMES, ve kterém jsme vodní skauty přejmenovali na „vodomilce“, Liberec na „Vodomilky“ a přístav Maják pak zákonitě na „Spojené loděnice vodomilské“. Ano, ovšem, oldskautský program skrytý pod názvem „chůze do rytmiky“ běžel a my nejen zpívali skautské a trampské písničky, ale i četli Kiplinga, Fanderlíka a Braťku. Ano, ovšem, rytmiky měly program běžné schůzky včetně her, uzlování, plnění podmínek skautské stezky a pravidelných rituálů.

Ale skauting je nejen životní styl, skauting je především výchova, a koho vychovávat po hospodách?

A tak jsme úporně hledali způsob, jak sehnat dorost, se kterým začneme znovu a nebudeme se muset příliš přizpůsobovat režimu. Nebyli jsme v Liberci jediní. Někteří pěšáci již dříve přešli pod Pionýrskou organizaci, ale do dvou let z takovýchto oddílů nebylo nic (buď jim násilně vyměnili vedení, nebo se samy po poznání marnosti rozešly). Některé oddíly opatrně pracovaly pod hlavičkou Turistických oddílů mládeže, ale my se tu báli nápadné koncentrace skautů. Naše děvčata v čele s kapitánkou Aničkou přešla pod Libereckou vlastivědu, ale nám zde nějak chyběla ta voda.

Až takhle jednou přišel na rytmiku Tik a pravil:

„Mám to, dojednal jsem v kanoistickém oddílu Lokomotivy, že k nim přejdeme jako žákovská základna.“

Později jsme se shodli, že to vyslovil 20. ledna 1972. Jindy to snad ani nemohlo být, 20. leden je pro vodní skauty v Liberci skoro posvátný.

II.

Nevím, kdy v Liberci vznikl německý skautský oddíl. Jedině bratr Tom – prof. Tomsa, zakladatel libereckého Junáka roku 1920, se jednou zmínil, že Pfadfinderbund měl klubovnu v dnešní Alšově ulici, zatímco Junák jako výrazný český prvek zprvu sídlil pod křídly českého policejního ředitelství v ulici Blažkově.

Čeští skauti si za první republiky v Liberci užili, ale nikoli ani nenapadlo, aby zde zakládal skauty vodní. Takoví přece potřebují velkou řeku a proto vznikli v Praze na Vltavě, později v Bratislavě na Dunaji a pak podél Labe. Proto předválečnou historii libereckého Junáka přenechávám hlavám moudřejším a bělejšími, než moje. Zmíním se jen o tom, že čeští skauti si v Liberci nakonec užili opravdu pořádně. I oni byli jako výrazný český prvek předmětem vysídlení při záboru Sudet v roce 1938.

Po skončení války roku 1945 se karta obrátila. Němečtí skauti byli roztroušeni dílem po válečných hrobech a zajeckých táborech Evropy, dílem během krátké doby odsunuti do Německa.

V Liberci bylo hodně dětí českých osídlenců a není divu, že zde brzy vznikla dvě velká junácká střediska a vlivem činovníků zejména z turnovska nastal čilý skautský život. Jedna ulice u kasáren byla dokonce nazvána po zakladateli Junáka Svojsíkovi a začal se připravovat jeho pomník ve tvaru bývalého hraničního kamene. Obnovená Poještědská oblast se ozývala pokřikem:

„Na severu máš pevnou, vlasti, stráž!“

No, a tehdy to začalo.

Pět členů druhého střediska sídlícího tehdy na Vápence došlo k poznání, že

a) Liberec má ze všech československých měst nejbližší k moři

b) vodní skauti mají hezčí kroj a vůbec jsou mezi skauty po všech stránkách elitou

To byl naprosto jasný důvod k tomu, aby si Karel Ptáček – Racek, Milan Valter – Bejby, Jan Karel – Louda, Zdeněk Smetana – Šrapák a Jiří Šádek – Pirát v úterý 20. ledna 1946 na oddílové schůzi vytrucovali založení první družiny vodních skautů v Liberci. Letopisec o tom uvádí:

„Na druhé střediskové schůzi se také jednalo o nás. Unčovský, Áťa, Paleček a ještě jeden bratr byli proti založení vodáckého oddílu, Milan se však nedal. Unčovský však proti nám stále brojí. My mu však naschvál ukážeme, že jsme dobrými skauty a vodáky. Proto musíme teď usilovně pracovat.“

Přestože první schůzka byla o tři dny později (družinovyky bývaly v pátek), je datum 20. ledna považováno za den vzniku vodních skautů v Liberci a v další historii bude ještě mnohokrát počouhle připomínáno.

První (nultá) seniorská LŠ po deseti letech

Zúčastnili se:

Adérová Jiřina – Jikra
 Bernátek Otakar – Otyla
 Heniš Jaroslav – Járýnek
 Homola Otakar – Sirka
 Janovská Věra
 Josef Jílek – Šarlí
 Kaňa Miroslav – Kvantlík
 Ludvík Václav – Šula
 Matoušek Jindřich – Akela
 Páleníková Vlasta
 Pokorný Josef – Jožan
 Polanecká Eva – Tarka
 Rokoský Josef – Agir
 Soběslavská Jana – Pony
 Svobodová Marie – Majka
 Špinler Stanislav – Čigo
 Weiner Antonín – Mao

Omluvili se (většinou ze zdrav. důvodů):

Grübel Vladimír – Valda
 Hájek Zdeněk – Jack
 Hold Jiří – Amateur
 Housková Dáša
 Chochola Vladimír – Logan
 Pavlán luboš – Pes
 Petrovič Karel – Pedro
 Petříková Ivana – Rikki
 Příbyl Jan
 Vosátka Mirko – Grizzly

Neozvali se:

Bidlová Marie, Filip Pavel – Bobr, Šlégr Pavel – Yankee,
 Toman Miroslav – Tom, Vinkler Václav - Jestřáb

Už nejsou mezi námi:

Černý Jan – John, Hájek Vlastimil – Ran, Hofmeistr Pavel
 – Akela, Novák Ivo, Šafář Otakar - Ota

Hned na začátku se musím vrátit o deset let zpátky do roku 1992, kdy se náš český skauting po čtvrté rozbíhal do staronové práce. Tehdy mnozí čtyřicátníci, ba i padesátníci se chtěli hlásit do lesních škol, ale tam byli sami mladí lidé a ti starší, ač skautsky zkušenější, se obávali, že těm mladým nebudou stačit fyzicky, i když skautskými zkušenostmi by je v mnohém předstihli. Situace byla pro ně téměř neřešitelná.

A tu se hlavní kapitanát vodních skautů rozhodl pomoci těm starším nešťastníkům a přihlásil na ústředí Lesní školu pro seniory. Bylo to neobvyklé, ale protože i situace byla neobvyklá, kapitanát dostal povolení takovou lesní školu uspořádat.

Nelehký úkol na vedení adeptů, kteří skautování znali z praxe, připadl na mne. Měla jsem štěstí, že jsem si mohla vybrat výborné pomocníky ze skautských řad. Byli to bratři Grizzly – Vosátka, hlavní kapitan Jack – Zdeněk Hájek, Ran

– Vlastimil Hájek, Amateur – Jiří Hold, za organizaci Dáša Housková a další. V kuchyni nám obětavě pomohli mladí lidé ze Zlaté kotvy – jim patří náš velký dík.

Přihlášky se jen hrnuly a protože jsme měli jen omezený počet účastníků, na mnohé se nedostalo, ale dnes už se konají seniorské lesní školy běžně, tak i starší skauti si mohou zažít v praxi všechny teoretické i praktické poznatky lesních škol.

Na této lesní škole se sešel opravdu výborný kolektiv pěšáků i vodáků, s kterými se výborně pracovalo. Vytvořili jsme tam krásnou skautskou rodinu a to se projevilo i teď, po deseti letech, kdy se všichni chtěli znova sejít a říct, jak hodnotili to, co na této první lesní škole dostali.

A teď se dostávám k našemu letošnímu setkání. Zazvonil telefon a když jsem zvedla sluchátko, něžný ženský hlas mi nevině sdělil novinku, že se senioři sejdou v polovině května na Vorlovech. A já mám dělat vedoucí. Prohlásila, že je všechno na dobré cestě ke schválení. Ať se starám, aby všechno dobře dopadlo. Jak je vidět, mrtvice mě z toho neranila, ale překvapení bylo velké, zejména proto, že mě zastihlo v mohutné domácí práci. Tak jsem musela dát rychle dohro-

Pokračování na stránce 4

Pokračování ze stránky 3

mady program. O organizaci se postarala ta, která měla s některými jinými skauty na svědomí toto setkání a musím ji pochválit, všechno klapalo výborně. Proto prozradím její jméno: byla to Pony, velmi dobře známá mezi vodáky.

Pozvala jsem také nynějšího bratra místonáčelníka Balúa – Zikmunda, aby nás seznámil s novým náčelnictvem a cestami, po který by se měl dnešní český skauting ubírat, aby znova získal prestiž, kterou vždy měl. Žel, bratr Balú je příliš zaneprázdněn a na tuto dobu už byl vázán jinde. Tak se tohoto úkolu ujala sestra Jikra – Jiřina Adéová, členka náčelnictva. Za OS promluvil bývalý člen náčelnictva OS – bratr Šula a doplnila ho sestra Jikra - Jiřina Adéová. Účast přislíbil i bratr Grizzly – Vosátka na jehož návštěvu jsme se velmi těšili, protože přes svůj vysoký věk je duchem mladý, možná mladší než ti, co čítají opravdu málo roků. S lítostí jsme nakonec omluvili jeho nepřítomnost.

Za ABS nás navštívil bratr Vlk, který nás seznámil s jejich hnutím. Tady došlo k výrazné diskusi, abychom nakonec zjistili, že vlastně chceme jít a jdeme po stejné cestě, že není žádného rozdílu ve výchově dětí, mládeže i dospělých a že jejich odtržení byl jenom jejich nesouhlas s bývalým vedením Junáka a upozornění všem, aby si uvědomili krizi Junáka. Bratr Vlk s námi zůstal celý den, účastnil se i naší tradiční procházky k Wolkerovu pomníku na místo prvního skautského tábora a teprve k večeru se s námi srdečně rozloučil.

Čas mezi přednášejícími jsme využili k tomu, aby nám bývalí lesoškoláci senioři řekli, jak využili nabitě vědomosti

a své dlouholeté zkušenosti k práci v uplynulých deseti letech. S radostí jsem konstatovala, že se všichni zapojili do práce s mládeží a ještě i dnes, kdy mnohé trápí nemoci a různé neuduhy nezapomínají na svůj slib daný v dětství, opakovaně vždy po nových obrozeních Junáka po všech zákazech a zrušeních. I když datum jejich narození se čím dál rychleji vzdaluje, jsou duchem mladí a ochotni dávat své síly, své vědomosti, svůj charakter do služeb Junáka, to je do služeb a pomoci těm, kde je toho zapotřebí. Nezradili to, co jsme před deseti lety měli v srdcích i mysli: věrnost myšlenkám A. B. Svojsíka a rozhodnutí pomáhat k jejich obnovení, pomoci vychovávat děti a mládež v silné, charakterní, vzdělané lidi, kteří by byli oporou našemu národu.

Vlasta Páleníková, 30.5.2002

Lesní škola 17.–19. 5. 2002

Vážené sestry a bratři v náčelnictvu Junáka, svazu skatů a skautek ČR.

Při víkendovém setkání účastníků nulté (ve skutečnosti 1.) seniorské lesní školy v roce 1992 jsme mimo jiné projednali i vyjádření br. Ruska - Šamana a br. Karla Lešanovského - Kaye k návrhu presidenta ISGF Nielse Rosenboma na postavení dospělých ve skautském hnutí. President Niels Rosenbom tvrdí, že dospělí nejsou již skauti a skautky a doporučuje, aby R+R a OS, kteří nevykonávají aktivní činnost mezi mládeží, se registrovali pouze v IGFS. S tímto návrhem zásadně nesouhlasí nejen náčelnictvo OS a kmenová porada OS, ale ani my, absolventi nulté seniorské LŠ. Náčelnictvo OS a kmenová porada OS ČR podali proti tomuto návrhu protest, který bude za OS České republiky předávat německá delegace na světové konferenci ve Vancouvru v letošním roce. Toto stanovisko sdílí také senioři polských harcerů, slovenských oldskautů, německých gild a maďarských oldskatů a na světové konferenci nás podpoří. Protože skauting se stal naší životní filosofií, trváme na tom, že jsme stále skauti a skautky. Rozhodli jsme se podat Vám tento protest k lepšímu pochopení našeho postoje.

Dále jsme diskutovali o způsobu registrace oldskautských klubů. Domníváme se, že by členové OS aktivně pracující u oddílů, středisek, event. okresů a krajů, mohli být registrováni u svým VOJ a v klubech OS by byli registrováni stejně jako v současné době členové SO. Prosíme, abyste o možnosti tohoto způsobu registrace uvažovali a eventuálně ho zařadili na pořad Vašeho jednání.

Se stiskem levice za absolventy nulté seniorské LŠ

vedoucí Vlasta Páleníková, Na vinici 8, 100 00 Praha 10-Strašnice

1.víkend ČLKVS 2002 S hrochem kolem světa v Liberci

První setkání účastníků ČLKVS s Hrochem kolem světa proběhlo o víkendu 31. 5. - 2. 6. 2002 v Liberci. Sjelo se nás tu 11 a to z různých koutů republiky. Své zástupce tu měla např. Třebíč, Brandýs nad Labem, Jablonec nad Nisou, ale i Ostrava.

Prožili jsme zde 2 dny plné nejen skvělých her a zábavy, ale odnesli jsme si „něco“, na co nikdo z nás nezapomene – báječný pocit z nového přátelství.

Dozvěděli jsme se plno nového, ať už ze zdravotní, kterou nám přednesl a věnoval svůj čas br. Jezevec s Neevou, ale i o uchovávání potravin na táboře o kterém si s námi povídala Lady.

Tímto bych Vám všem chtěla poděkovat za skvěle prožitý víkend a to díky Vám:

Payo (Seržo), Majdo, Sluně, Jezevče, Neevo, Lady a samozřejmě Stopaři.

Už se mooooc těším na další setkání s Vámi všemi.

Dík

Michala Vágnerová-Míša

Ano, skutečně proběhl úvodní víkend ČLKVS S hrochem kolem světa. Přijelo 11 věděníchtivých lidiček, další čtyři se omluvili. Myslím, že se tento víkend povedl. Jen chci doplnit Míšinu zprávičku a zmínit večerní výstup na Ještěd, kde proběhla taková malá seance a nedělní výlet do libereckého bazénu, kde se všichni dostatečně vyřádili. Dovoluji si ještě citovat jednu krásnou větu, kterou pronesla Karamelka během půlnočního sezení při svíčkách. Byla to odpověď na otázku, co pro vás znamená skauting. Cituji: „Nevím, jak si ostatní lidé představují ráj, ale já svůj ráj prožívám tady a teď, protože tu mohu být s vámi a jsem za to moc ráda.“ Co víc dodat? Snad jen, že se už všichni těšíme na prázdninový běh kursu.

Vzhledem k tomu, že se nám několik účastníků odhlásilo ze zdravotních důvodů, rozhodli jsme se přijmout ještě několik případných zájemců. A proto, pokud se ještě někde najde někdo, kdo by chtěl jet na prázdninový kurs, dejte vědět, rádi vás uvítáme. Bližší informace najdete buď na internetu: hkvs.zde.cz, nebo si o ně pište na adresu: Markéta Babóová, Nezvalova 664/14, 460 15, Liberec 15 (mobil: 0604/523580, e-mail: mabab@seznam.cz).

Za organizační tým Majda

Kotorský závod 2002

V letošním roce se konal již po dvacáté. Opět organizován naším přístavem - Flotilou Liberec. Díky mnoha akcím v květnu jsme museli jej uspořádat ve velmi špatném termínu, který byl zvolen na 8. května 2002.

Přesto jsme opět měli nemalou účast. Nejen z Liberce, ale i z Jablonce, Mímoně, Jilemnice, Českého Dubu, České Lípy... Postaveno bylo celkem dvacet devět posádek v sedmi různých kategoriích. Neoficiální výsledky závodu (vydané těsně po závodě) byly otištěny v minulém KP. Po kontrole všech kartiček a disciplín byli zjištěni a opraveny dva chybné záznamy, které přesto nepozměnily pořadí, došlo jen ke změnám ve výsledných časech. Kdo má zájem o získání opravené výsledkové listiny, ať zabrouzdá na internetovou stránku našeho přístavu: www.flotila-liberec.webzdarma.cz

Letošního jubilejního dvacátého ročníku závodu se poprvé v některých kategoriích objevily suchozemské oddíly z Liberecka. Přestože někteří drželi pádlo poprvé v životě, zvládli trať skoro bez

vážnějších kolizí. Pravda je, že jedna posádka se nedokázala vyhnout ani skákadlu uprostřed přehrady. Přesto pramice i posádka náraz přežili. Naopak, jedna žabička se pokaždé při hodu záchranným kruhem opomněla pustit. A tak pokaždé skončila i s kruhem ve studené vodě přehrady.

Možná, že padne na mou hlavu výtky od brášky Jezevce ohledně zdravotní. Ale o tom se zde raději nebudu rozepisovat. Přesto musím všem závodníkům poděkovat za kázeň během celého závodu a také za čestnost při plnění disciplín. Některé posádky zaskočila a překvapila tajná disciplína s luštěním zprávy v morseově abecedě nebo uzlování. Děvčatům většinou dělá velké problémy hod záchranným kruhem na cíl.

Každý závodník obdržel pamětní lístek a jednu hopsakouli (od našeho sponzora). Vítězové obdrželi i něco navíc cen spolu s putovním pohárem a diplomem. Počasí nám přálo a už se těším na hojnou a ještě větší účast v dalším ročníku Kotorského závodu na Liberecké přehradě.

sesmolil: Čajda

Cesty za čajem

Tenhle článek je jakási předzvěst toho, co bude v příštím čísle. 1. června 2002 se na Lavičkách na Dalešické přehradě uskutečnil závod „Čajová plavba“, kterou pořádal náš přístav Žlutá Ponorka Třebíč. Zápis ze závodu a výsledkovou listinu má u sebe Ježek a proto jsem se rozhodl, že Vás seznámím alespoň s historií čajových plaveb.

Hned po závodě, když jsem se vrátil domů, koukám na poličku a vidím můj model Cutty Sark. Je to nádherná loď, má spoustu plachet, štíhlý trup a tři krásné stěžně. Ale je to jenom model na mé polici. Udělal jsem ho už dávno a teprve teď jsem byl schopen plně ocenit jeho detaily a krásu.

Skutečná Cutty Sark však „kotví“ v suchém doku v Greenwich v Británii. Nelze ji tam přehlédnout. Její tři stěžně ční až do výše 60 metrů. Na přídi i na zádi černého trupu se zlatě blyští písmena CUTTY SARK.

Něco málo historie

Umění stavby velkých plachetnic dosáhlo svého vrcholu právě v těchto typech lodí. Říkalo se jim clippery. Vynikaly rychlostí, elegancí a možností přepravit mnoho tun nákladu. V první polovině 19. století je začali stavět američtí loďaři díky slavné kalifornské zlaté horečce. Tou dobou ještě nevedla napříč kontinentem železnice a nejrychlejší spojení mezi New Yorkem a San Franciskem dokázaly obstarat právě clippery, třebaže se musely plavit velkou oklikou kolem mysu Horn, neboť ani Panamský kanál ještě neexistoval.

Když clippery vysadili zlatokopy v Kalifornii, vypluly některé z nich za dalším obchodem přes Pacifik do Číny, kde naložily bedny s čajem a pokračovaly do Londýna. První tam roku 1850 dorazil Oriental a dá se říci, že tím vlastně odstartoval slavnou, čtvrt století trvající éru tzv. čajových clipperů, z nichž nejproslulejší byl a je právě Cutty Sark.

Nápoj, který zachránil Anglii

Někdy v první polovině 18. století to se starou Anglií začalo vypadat bledě. Hrozil jí všeobecný úpadek díky rostoucí zálibě ve tvrdém alkoholu. „Opilství bylo národní neřestí Angličanů“. Následkem hromadného alkoholismu stoupala úmrtnost a celková degenerace.

Vláda musela zasáhnout. Zákonem z roku 1751 uvalila na lihoviny vysokou daň a omezila jejich prodej. Definitivní období alkoholismu ukončilo teprve to, že Angličané přišli na chuť něčemu jinému, ale podobně povzbuzujícímu a fakt, že tohoto nápoje byla hojnost. Co že se stalo pro Anglii oním spásným nápojem? Věřte nevěřte – počátkem druhé poloviny 18. století přišel čaj. Čajové lístky z daleké Číny

se sice v Anglii objevily už sto let před tím, dlouho však zůstávaly dostupné jen boháčům. Teprve když koráby britské Východoindické společnosti a bárky holandských pašeráků začaly tuto natrpklou bylinu, která „potěší, ale neopíjí“, dovážet ve větším množství, mohl si ji dopřát každý.

Čaj ovládl Anglii jako žádnou jinou evropskou zemi. Jeho pití se stalo národním zvykem. Anglie se vymanila z moci alkoholu a mohla se zhostit své historické úlohy: stát se dílnou světa, kolébkou průmyslové revoluce, vládkyní moří a koloniálním impériem, nad nímž slunce nikdy nezapadá.

Klání čajových clipperů

Není divu, že objevení velkých a hlavně rychlých amerických clipperů, schopných dopravit čaj z Číny v mnohem kratším čase a tedy i v lepší kvalitě než lodi britské, vyprovokovalo britské loďaře ke zvýšené činnosti. Výsledkem byly clippery. Za příznivého větru dosahovaly cestovní rychlosti 17–18 uzlů a zdatně si vedly i za monzunových bouří.

Na britských ostrovech vznikla každoročně se opakující poptávka po „novém čaji“ z první jarní sklizně. Ten je nejlepší. Clippery jednotlivých rejdařů se předháněly ve snaze dopravit tento náklad do Londýna jako první – a tedy i za nejvyšší ceny. Zpravodajové v přístavech žhavili telegrafní dráty do svých redakcí. Soupeření clipperů zvedalo ze židlí celou Anglii. Každoroční závody čajových clipperů dokázaly zastínit i britské dostihy. A to je v téhle zemi co říci.

Roku 1866 vyvolal rozruch neuvěřitelně vyrovnaný souboje mezi loděmi Ariel a Teaping. Oba zdolaly ohromnou vzdálenost mezi čínskou Fuzhou a britským Dealem shodně za 98 dní a propluly kolem cílových bojů v rozpětí pouhých deseti minut. I jména dalších čajových clipperů znalo v Británii každé malé dítě: Titania, Sir Lancelot, Belted Will, Blackadder, Fiery Cross, Lahloo...

Roku 1868 je ale všechny předstihl Thermopylae, postavený v loděnici v Aberdeenu. Tuto loď proslavila hned její první plavba z Londýna do australské Malbourny za rovných 60 dní. Na zpáteční cestě Thermopylae naložil v Číně jarní čaj a dorazil do Londýna přede všemi ostatními. „Modrou stuhu“ za nejlepší čas na této trase pak udržel několik let.

Skotský rejdař John Willis velmi toužil aspoň jednou velké čajové závody vyhrát, ale žádná z jeho lodí nebyla dost rychlá, aby to dokázala. Proto si objednal nový clipper, jenž měl překonat všechna nej... Dostal kuriózní jméno Cutty

Sark (doslova krátká ustrížená košile), spustili ho na vodu koncem listopadu 1869 a následujícího roku se pod vedením kapitána George Moodieho vydal do Číny.

Aby se jasně ukázalo, kdo je nejlepší, byl mezi Cutty Sark a Thermopylae uspořádán „závod pravdy“. Dne 17. června 1872 oba clippery s plným nákladem vypluly současně ze Šanghaje. Vzápětí je rozdělila vichřice. Cutty potom získala na svého soupeře náskok asi 400 mil, avšak za divoké bouře východně od mysu Dobré naděje přišla o kormidlo. Neuvěřitelným způsobem se posádce podařilo instalovat provizorní náhradu. Když se Cutty po 120 dnech plavby objevila s 600 tunami čaje u cíle v Portlandu, Thermopylae už tam několik dní kotvil.

Zvláštní komise, která potom zkoumala palubní deníky obou lodí, nakonec rozhodla, že „modrá stuha“ přece jen patří Cutty, protože nebytí ztráty kormidla, byla by podle čistého plavebního času rychlejší. Vzniklo kolem toho dost sporů. Od té doby však Cutty Sark v žádných podobných závodech neprohrála. „Cutty Sark první,“ referovali novináři, „ostatní nikde.“ Na žádné ze svých osmi velkých čajových plaveb v letech 1870-1877 se však nezaskvěla nějakým rekordním časem a nikdy se nedostala pod sto dnů. Snad nepřízní počasí, snad přílišnou opatrností kapitána Moodieho...

Legenda s krátkou košilí

Blížil se konec čajových clipperů, způsobil to hlavně Suezský průplav, otevřený v roce 1869. Lodím s parním pohonem ušetřil na cestě z Asie do Evropy obeplouvání afrického kontinentu. Této konkurenci mohly plachetnice jen stěží odolávat.

Cutty Sark našla uplatnění hlavně při dopravě vlny z Austrálie. I zde byl jejím největším rivalem Thermopylae. Z prestižních i obchodních důvodů jejich soupeření pokračovalo a Cutty, pod vedením legendárního kapitána Richarda Woodgeta, zpravidla vítězila. Za příznivého větru předháněla i parníky. Roku 1885 překonala vzdálenost mezi Sydney a Británií za rekordních 67 dní. O deset let později dovezla do Londýna 5 394 žoků vlny – svůj největší a zároveň poslední náklad pod britskou vlajkou. Byla prodána do Portugalska.

Teprve roku 1922 opět přišla do britských rukou. Pár let sloužila jako cvičná loď a po druhé světové válce se jí značně sešlé ujala Cutty Sark Preservation Society. Tato historická společnost se postarala o její pracnou a nákladnou restauraci do původní podoby a o trvalé usazení do suchého doku v Greenwich. Tam ji královna Alžběta II. 22. června 1957 odevzdala veřejnosti jako světově jedinečnou památku svého druhu.

Je to pořádná loď. Na délku má 85 metrů. Její lanová prý měří dohromady 10 mil. Kdyby vytáhla všech svých 34 plachet, vydalo by to plochu asi jedenácti tenisových kurtů. V Greenwich ji každoročně navštěvuje půl milionu turistů a slouží především jako atrakce.

Na přídi Cutty Sark je figurína, spoře oděná bílá dáma, hledící se zlostným výrazem kupředu a vztahující levou ruku, jako by něco chtěla chytit. Jmenuje se Nannie a pochází ze staré legendy O Tamu O'Shanterovi. Tenhle Tam byl farmář, který si rád přihnul a jak se jedné bouřlivé noci za hromů a blesků vracel z hospody na své kobylce Maggie, uzřel na hřbitově vedle kostela plameny a v jejich svítu rej čarodějnic. Mezi ježibabami se nápadně vyjímalá svůdná dívka, nemající na sobě skoro nic než krátkou košilku – cutty sark. To byla Nannie. Jakmile účastnice mumraje zmerčily člověka, hnaly se po něm. Tam zoufale pobídl Maggie k mostu přes říčku Doon, protože si navzdory mírnému deliriu vzpomněl, že čarodějky přece nemohou přes tekoucí vodu. Jenže to už mu byla Nannie v patách, stihla však jen chytit kobylku za ocas. Ten jí zůstal v ruce, zatímco Tam šťastně unikl na druhý břeh, do bezpečí.

V duchu této legendy posádka Cutty Sark po každé zvlášť úspěšné plavbě uřízla kus lana, rozcupovala pramínky do podoby koňského ohonu a vložila je do vztažené ruky čarodějky na přídi. Ta je našťavaně třímá i nyní.

**Použitá literatura: časopis Lidé a Země z roku 1992
Zapsal a upravil Žižal**

Ohlédnutí za jubilejním závodem vodních skautů

Junáci nemají za cíl jen „přemáhat“ vodní hladiny a prožívat kouzlo noci u táborových ohňů, ale snaží se i o věrné a bratrské přátelství, aby byl zítřejší svět lepší.

V den oslav konce druhé světové války roku 1945 a na počest našich námořníků, kteří v roce 1918 odmítli střílet v Boce Kotorské, pořádal přístav vodních skautů - Flotila Liberec, 20. ročník Kotorského závodu pramic na Harcovské přehradě v Liberci.

Z krátké historie Kotorského závodu

Před dvaceti lety převzali liberečtí skauti Kotorský závod Svazarmu, se symbolikou konce první světové války, kdy námořníci v Boce Kotorské odmítli bojovat a vyhlásili vzpuru. Podle vyprávění byla tehdy v Rakouské armádě třetina Čechů, zejména zručných lodních, vojenských techniků, kterým velel František Raš. Měli dost „válčení“ a proto vyhlásili vzpuru a chtěli už konečně žít v míru, tak jak chceme i dnes my.

Jubilejní - 20. závod v roce 2002

I když mají skauti v titulu letos samé dvojky, přesto jsou jedničky. Na břehu přehrady se sešlo neuvěřitelných 29 pětičlenných posádek pramic s doprovody, a to z Liberce, Jablonce nad Nisou, Mimoně, Českého Dubu a Jilemnice. Hlavní kapitán vodních skautů bratr Vezír zahájil závody za přítomnosti zástupců okresu Junáka. Hlavní rozhodčí vysvětlil všem, co je v závodě čeká a pak se ozvalo údolím přehrady hurónské „ÁÁÁ-hóóój!“ a první posádky se připravili ke startu.

Závod byl opravdu čestným bojem

Plavba v délce 2,9 km po hladině přehrady byla při plnění jednotlivých disciplín přerušována, a to terénním během, střelbou ze vzduchovky, hodem na bójku záchranným kruhem, zkoušením znalostí z morseovky, hodem granátem, přenášením raněného, jako součást první pomoci a zkouškou vázání skautských uzlů.

Všichni se snažili a bojovali o vítězství čestně. Nad hladinou přehrady bylo slyšet kormidelnické: „ÁÁÁ-hop! ÁÁÁ-hop!“ a povzbuzováním diváků: „Jedééém-Jedééém!, Makéééj-supééér!“

Počasi závodníkům přálo i když na startu silně foukal vítr proti pádlujícím posádkám na pramicích. Závodu se zúčastnili také skauti pěšáci - suchozemci. Jak mi řekl hlavní rozhodčí bratr Šmudla bylo znát, že jsou pány spíše v lese než na vodě, protože se jim podařilo otočit s lodí po vodě do kruhu a nemohli se strefit ani na start.

Na všechno nebyli skauti sami

Již na tričkách organizátorů bylo vidět, že

sponzoři dobře hodnotí výchovné cíle Junáka a že jim fandí i pomáhají. Účastníci závodu dostávali od sponzorů drobné dárky, například od Nadace Škola hrou, Applic, Veteza nebo i dalších, a tak bylo při závěru závodu co rozdávat. Bloky, tužky, čepice, mapy, knížky a hopsa-koule, které dostávali všichni podle velikosti a umístění.

Všichni ovšem nemohli vyhrát

Závěr závodu byl v pohodě, nikdo závod nevzdal, nikdo se nerozčiloval, nebrečel a také se neutopil. Všichni ti, kteří byli první, poslední, nejstarší i ti nejmladší měli radost ze závodění. Byli spokojeni, že si vyzkoušeli svoji odvahu, sílu, vytrvalost a skautské znalosti a dovednosti. Po výstřelu z lodního děla oznámil bratr kapitán Vezír s hlavním rozhodčím Šmudlou výsledky jubilejního 20. ročníku Kotorského závodu.

V kategorii vřát byli první kluci z Flotily Liberec, ale pak to bylo přímo „fádní“. V kategorii Žabičky, Skauti, Skautky a Roveři byli první Mimoňané. V kategorii Rangers dívky z Majáku Liberec a Oldskauti z liberecké Flotily. Všichni si odvezli diplomy a účastnické pamětní lístky do svých skautských kronik a deníčků na památku na letošní setkání vodáků, na které je vždy spolehnouti a umí držet bratrskou partu. Pak bratr kapitán poděkoval všem, kteří se přičinili o zdar závodu, kterého „duší“ byl bratr Čajíček a další obětavci, které není ani možno všechny vyjmenovat.

Oba putovní poháry si odvezli skauti a skautky z Mimoňe, ale za rok je musí vrátit, aby se o získání pokusili i další, kteří milují své lodě a pádla, ale hlavně vodu, protože je životadárná, nedá se zkrotit, ochočit, ani si nenechá poroučet. Před ničím se nezastaví a zůstane vždy svobodná, tak jak se o to snaží kluci a děvčata ve svých skautských oddílech.

Jiří Řeháček

SKARE 2002 Slezská Harta

Jaké tam bylo počasí

Mistrovství republiky vodních skautů v jachtingu **SKARE 2002**.

Jachetní závody dělá také počasí a tak trochu podrobněji hlavně o počasí.

Přehradní nádrž Slezská Harta se nachází v nadmořské výšce přibližně 490 m.n.m. v údolí řeky Moravice.

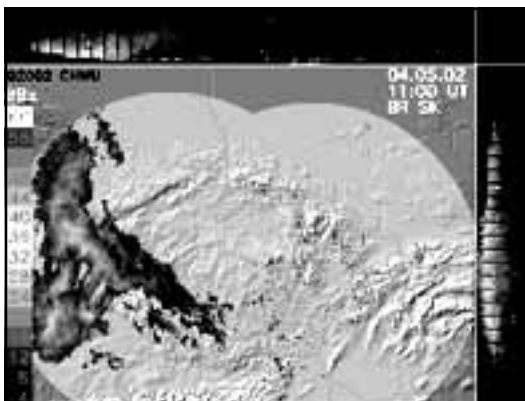
Podotýkám, že na hřebenech Jeseníků do dálky svítily bíle zasněžené pláň.

Od čtvrtka 2. 5. až do nedělního časného rána bylo jasno, nebo skoro jasno. Teploty vzduchu dosahovaly maxima kolem 25°C.

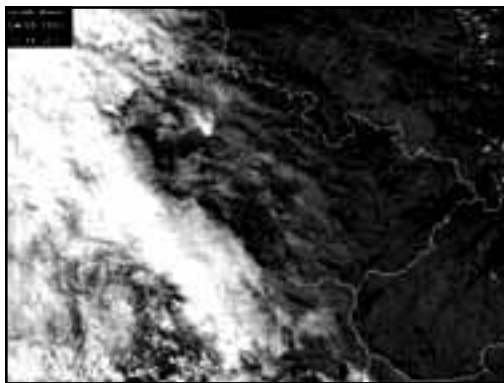
Vítr foukal čerstvý až silný, převážně jihovýchodní, nad hladinou dosti nárazový. Denní chod větru se od čtvrtka do soboty v podstatě nezměnil. Ráno kolem 8–9 hodiny SELČ (středoevropský letní čas) začalo foukat, mezi 12–14 hodinou bylo maximum, do 18–19 se dalo ještě jezdit. Po 19. hodině nastal klid.

Tento výrazný úkaz měla na svědomí vlnící se fronta nad západní Evropou, jež oddělovala studený vzduch od velmi teplého, původem afrického vzduch, který přicházel do oblasti Čech a Moravy od jihu až jihovýchodu.

Fronta se pomalu přesouvala na východ, území Čech zasáhla v sobotu, v noci ze soboty na neděli se již studený vzduch a oblast srážek dostaly přes území Čech až na hranici s Moravou a Slezskem, v neděli kolem poledne se první srážky objevily i v oblasti Slezské Harty. To ale již byla dokončena

nezvyklý, nebo výrazný jev nebo prudké změny:

+14 °C nad normálem. Na mnoha místech Moravy a Slezska též byly překonány rekordy maximálních teplot vzduchu. Zatím, co u nás při včerejším přechodu frontálního rozhraní spadlo maximálně kolem 10 mm srážek (východní Čechy), tak v Alpské oblasti spadlo při přechodu této fronty za uplynulé 4 dni 100 až 400 mm srážek.

Zdroj: ČHMU

UPOZORNĚNÍ

neděle 05.05.2002 14:52

Již 4. den se nad střední Evropou udržuje frontální rozhraní, které odděluje teplý vzduch původem z Afriky na přední straně, od studeného na její zadní straně. Zatímco na západě Čech včera maximální teploty vystupovaly jen kolem 15°C, na Ostravsku byly maximální teploty až kolem 31 °C, a odchylka průměrných denních teplot v této oblasti dosahovala +10 až

BIMBO

SKARE 2002

aneb jihovýchodní Hart'ák testoval

Hart'áckým testem byly postupně prověřovány posádky, plachty a ostatní součástky lodí a ne všechno napoprvé obstálo. Potměšilý Hart'ák, který se od večera do budíčku schoval kdesi pod hrází, se během ranního nástupu nenápadně přitrousil, po zahajovacím ÁÁ-HOJ!! sílil, takže se už před polednem předváděl v plné síle, která se vytrácela až při západu slunce. Oskarův Yachtservis by si na nedostatek práce určitě nemohl stěžovat. Naštěstí je snad v každé druhé leskovecké chalupě solidně vybavená dílna a místní lidé nám fandili, takže i ulomené kormidlo Maovy pramky bylo v pauze mezi rozjíždkami svařeno.

Ukázka činnosti vodní záchranné služby, slibovaná jako doprovodný program se nekonala. A byla by zbytečná, protože všichni mohli krnovské záchranáře vidět a posádky osmi lodí i zažít na vlastní kůži ve skutečné akci. Úkol záchranářů byl jasný: co nejrychleji vytáhnout „cvakoše“ z 12°C vody. Čerstvý až silný vítr umožnil odjet v sobotu jednu rozjíždku vléat a po dvou rozjíždkách skautů a starších. A to i přesto, že odpolední část musela být na hodinu přerušena. V silném nárazovém větru se totiž už při odpocítávání startu druhé rozjíždky skautů, téměř současně „cvakly“ tři lodě! V ná-

Pokračování na stránce 10

Pokračování ze stránky 9

sledující rozjížděče starších obstály posádky, které si uměly během plavby poradit s různě poškozenou takelází. Kotel smůly se vyliil do vedoucí Maovy pramky, které prasklo kormidlo 5 metrů před cílovou čarou! Ta se projížděla proti větru, takže přes úpornou Maovu snahu ji Harták sfoukl ze stupně vítězů. Tím se na první místo posunula Knarova Fluita, ve které snad každý člen posádky něco držel, aby dojeli do cíle. Po opravě utržených šrámů si to v druhé rozjížděče obě lodě rozdaly znovu. Teď už bez poruch, a Knarova posádka potvrdila, že Fluita je v současné době výrazně nejrychlejší skautská oplachtěnka. Po těchto zážitcích se zřejmě ne jeden kapitán zamyslel nad průměry a tloušťkami použitých materiálů a zvláště nad materiálem plachet. Nedělní závod O modrou stuhu začal v mírném větříku, ten ale tradičně během závodu sílil, takže k uražení cca 6 km dráhy spotřebovala, opět vítězná, Fluita pouhou 1 hodinu. Jako druhá dorazila po 20 minutách Chroustova oplachtěná kanoé následovaná pardubickou P 550 vedenou Bennym. Na závěrečný nástup a vyhlášení výsledků nás přišel pozdravit leskovecký starosta a posádka 4. přístavu Praha poprvé převzala putovní pohár kategorie vlčat věnovaný Stenem. Co říct na závěr: doufám, že se skautským jachtařům na Hartě líbilo a že si to sem někdy přijedou s Hartákem zase rozdat. Děkuji Karlovi, Peggy, Danovi, Stopařovi a všem, kteří pomohli ke zdaru Skare 02. (I tobě Lobo, ten tvůj kecafon, v pravou chvíli, jakoby spadl z nebe).

Sten

Oficiální zpráva:

SKARE 2002 - Slezská Harta 3. -5. 5. 2002

Pořadatel: Krajský kapitanát VS Moravskoslezského kraje

Ředitel soutěže: Stanislav Holek - Sten

Hlavní rozhodčí: Ivan Rohlík - Dan (pro Závod o modrou stuhu: Zdeněk Vopička - Vulkán)

Technický komisař: Milan Němec - Stopař

Délka strany trojúhelníku cca 800 m, délka Závodu o modrou stuhu cca 6 km

Protesty nebyly podány

Výsledkové listiny byly otištěny v minulém čísle KP.

Druhé setkání krajských kapitánů na Skare:

(nestálo by za úvahu je zařadit do řádných termínů HKVS?)

Tentokrát nás bylo 5 a vydumali jsme, že:

1. Po rozhodnutí o místě konání Skare musí HKVS stanovit počátek a konec závodu, jeho pořadatele, ředitele, hlavního rozhodčího + 2 rozhodčí, technického komisaře a zpracovat jejich pravomoci a zodpovědnosti.

2. Je přirozené, (a skauti se snad chovají přirozeně?) že se časem ustálí několik ploch, které budou vyhovovat požadavkům akce typu Skare. To neznamená, že by se neměly „objevovat“ další, což umožní šířit slávu skautingu obzvláště vodního.

3. Bude nutno zkompletovat technické vybavení (v letošních podmínkách citelně chyběla optická signalizace startu, vysílačky a anemometr!) Toto vybavení bude někde uloženo a bude včas k dispozici technickému komisaři.

4. Co takhle zřídít kategorii oplachtěných kanoí?

Dumali: Sam, Sten, Bimbo, Vulkán, Guma

Květinový den – 2. květnová středa

V mnoha městech České republiky proběhl 15. 5. již 5. květinový den, který pořádá Liga proti rakovině ve spolupráci s Junákem, Českým svazem žen a Sdružením dobrovolných onkologických organizací. I letos, stejně jako v předchozích letech se tedy prodeje žlutých kvítků zúčastnili i skauti. Spolu s květem měsíčku lékařského rozdávali také letáčky o prevenci rakoviny. Prostřednictvím Pražské rady Junáka bylo distribuováno 80 000 květin a téměř 300 pokladen. To bylo rekordní množství, neboť pro celou ČR bylo letos 750 000 květin. Nasazení skautů a skautek bylo výrazné a ve městech rozhodně patrné. Skvěle byly řady oddílů nejmladších, světlušek a vlčat a též na vodní skauty byla radost pohledět! Neznáme ještě celostátní vý-

Radek ze 4. smečky VS Praha připíná kytičku štědré dárkyni

sledky sbírky, ale v Praze vybrali skautky a skauti téměř **1.800.000 korun!**

Ale dosti rekordů. Velký dík patří všem skautkám a skautům, kteří se na akci podíleli. Zvláštní dík a mimořádné uznání vyslovuje Pražská rada Junáka devíti členům a členkám Skautské ochranné služby. Bratři a sestry ze „SOSky“ napomohli při organizaci květinové dne zásadním významem. Prakticky 48 hodin strávili ve službě, organizovali vydávání i přejímání pokladen, náročný převoz do několika pražských bank a nakonec na „milionech“ v rámci ostrahy „spalí“. Bez jejich zásadní nápomoci a zcela profesionálního výkonu

by bylo letošní zajištění velmi obtížné. Velký dík všem, kteří pomohli!

Skautská regata SKARE Slezská Harta

Leskovce nad Moravicí 3. - 5. května 2002

„Sraz je v 17.00 u klubovny, buďte dochvilní, na nikoho se nečeká! Pojedou nám pražáci, tak ať...“ Je před páťou, když dorážím na místo srazu. Díky tomu, že jsem nechtěl přijít pozdě, jsem zapomněl řadu věcí, hlavně fotoaparát, no hrůza. Ještě větší je, že odjíždíme až o půl šesté - a pak prý se na nikoho nečeká... „Ahoj Pavle, ahoj Cedníku, jak je na Hartě?“ „Čoveče, tam ti fouká, že sme museli přestat jezdit, aby nám něco zbylo na závody! Sme tam už od středy a furt tam tak fouká. Kluci, co na tom seděli prvně, už jezdí v pohodě, oni snad ani malý vítr neznají. Máme natržený plachty a ti malí haranti mi vohli závěs na ráhno (promiň Oskare, myslel vratipeň). Teď to máme na špagáty a vono to kupodivu drží, do teď to neurvali.“ Konečně vyrážíme do pekáren, kde je uskladněn přívěs na lodě a hurá! na martinovskou loděnici naložit lodě. „Vy ste se snad zbláznili, abych jel s tímhle monstrem (myslen jest vozík). No já to zkusím...“ Přívěs se statečně držel za Renaultem až do Leskovce n. M., kde se letošní SKARE konalo. „Tak sesedat, odvázat a šup s loděma dolů. Večeře je nachystaná, tak ať vám nevychladne. Po večeři sraz kormidelníků a vedoucích výprav na výklad tratě!“ A jdeme na to. Úkol stíhá úkol, pokyny a výklady, kontroly a problémy - vše se řeší za pochodu. Natlačit všechna data do počítače, to mají na starosti Karel s Peggy. „Kam vás zařadíme?“ „Mám tady vlčata, skauty i rovery a chci jet Modrou stuhu.“ A tak to jde dál. „Ráno kontrola lodí - vypěněné komory, výlevky, pětimetrové lano, pádla a vesty. Ty vesty budou mít všichni, bez rozdílu věku! Počasí nám přeje, vítr taky a záchranáři jsou nachystaní vás zachraňovat. Teplota vody je 10°C, takže: bacha na to!“

Sobota ráno - nástup ke vztyčení vlajek, snídaně a kontrola lodí. A jsou tu první rozjížděky. Nastupují vlčáci, protože zrána je vítr ještě trochu slabší. Rozjížděky se jedou pravobokem - tzn., že bóje se míjí pravou stranou lodě. Je vidět, že ne všichni jsou dostatečně seznámeni se svou lodí. Po dlouhé době má SKARE konečně svůj vítr, své kouzlo. Fouká od 6 do 8 metrů za sekundu, v nárazech 10 m/s. Teplota vzduchu 25°C. Pak přicházejí na řadu skauti a s nimi první zásahy záchranářů. Vítr nepromíjí chyby pomalosti posádky. Při zadním větru se musel provádět přesmyk hlavní plachty - halza. Ne všichni ho dokázali zvládnout na jedničku. Je pravda, že jolovitý tvar P550 hodně odpouští tím, že loď sklouzne do boku a ne vždy skončí jako harpunovaná velryba, hore bruchom (nahoru břichem). Kormidelníci zapomněli přidržet ráhno (vratipeň) při halse, tím ho zbrzdit, aby nenarazilo v plné rychlosti na upínačku. Výtahy kosatek byly špatně zajištěny, povolovaly se a kosatky nemohly dobře „táhnout“. Jejich tvar byl spíše patvarem a posádky se divily, že špatně stoupají proti větru. Při jízdě na zadní a boční kurz nebyly povytaženy ploutve pro snížení odporu lodí ve

vodě. Kormidelníci špatně sledovali přicházející poryvy větru a tím na ně pozdě reagovali, což mělo za následek kolizní situaci lodí. Mnohé posádky prováděly exkursi po krajině - jezdily totiž od jednoho břehu k druhému (při stoupačce proti větru) a pak se divily, že mají až kolo ztrátu na prvního v cíli.

Postřehy ze břehu: „Podívej na toho blázna, co jede na zadák. On halzuje a už, už tam je. Tak pánové můžete zase vyjet.“ „Břeh základně, pánové máte tam na jedennácti hodinách práci.“ „Kam to jede? Kam to zase jede?! Vždyť jsem mu říkal, jak to má jezdit! A ON...“ Ne všichni jezdili špatně. Naučili se, že silný vítr neodpouští, že mají být včas na startu a sledovat čas před startem. Rozhodčí se činili, co mohli, i když závodníkům ne vždy vyhověli. „Vždyť fouká hodně, do toho mne nikdo nedostane!“ 2. rozjížděka skautů byla odstartována až na podruhé, z důvodu silného větru. Je dobré říci, že i když po startu vítr opět zesílil, nikdo se nevrátil z důvodů obav o svou malíčkost.

Neděle byla ve znamení čekání na vítr. Ač to zní neuvěřitelně, vítr si dával na čas. Start se odkládal a odkládal. „A jak vlastně pojedeme tu Modrou stuhu?“ „Start je mezi žlutou a modrou bójí. Pojedete do Psí zátoky, kde je ostrůvek. Ten otočíte a pojedete zpátky do prostoru startu, kde je i cíl. Záchranáři tam na vás budou čekat, abyste věděli, kde to je.“ Konečně vítr silí. Nic moc proti večerjšku, ale pánbůh zaplať aspoň za to. Konečně start. Flotila lodí vyráží na dalekou cestu. Do čela se hrne Knarr se svou P550E, v závěsu za ním pardubičáci, oplachtěné kanoe, Evropa, Fleet a houf pětsetpadesátek s Kadetem z Kolína. A ještě něco od startu: „Za jak dlouho startujeme?“ „Co já vím?! Sten zůstal na břehu a tady není nic slyšet!“ Sten dorazil na pramici do prostoru startu a cíle. Šeďa: „Stopaři, teď jsem slyšel Stena jak křičel: „Start za pět minut.“ „Díky za informaci.“ A opět z tratě: „Kde je ten ostrůvek, co ho máme otočit? Vždyť ti záchranáři, co jeli před námi, sedí na břehu!“ Pak bylo slyšet zvolání doprovázené plesknutím dlaně o čelo: „Jó, tak to je on, já na něj úplně zapomněl. Myslel jsem, že je o kousek dál...“ A záchranáři se jen smáli... „Tady pod tím kopcem to nefouká. Točí se to jak čamrda, jak mám nastavit plachtu, aby vůbec táhla, já se z toho pomínu, do prkenný vohrádky, plantážníci jedni...“ a jiná zvolání se ozývala od toho malého ostrůvku, kde vítr ne a ne foukat. Někteří si vzali slova: „...a zabraňte srážce za každou cenu...“ k srdci a před kolizí se raději dotkli rukou soupeřovy lodí a odstrčili se. Díky větru - nevětru se pořadí lodí v pelotonu měnilo. Ale i tak se podařilo Knarrovu udržet si post a dojet do cíle jako první. Co říci na závěr? Poděkování všem: jak rozhodčím, tak i závodníkům, že se tohoto závodu zhostili na výtečnou.

Zapsal Stopař

Sklonění k vodě

10. Poslední sklonění

Divadlo má své poslední zvonění, my jsme si prožili desetiměsíční čekání a sklonění k vodě prožíváme dnes cosi podobného. Změní se něco v našem životě? v našich vztazích k přírodě? v našich mezilidských vztazích?

Poslední zvonění předznamenává drama. Drama, to je pohyb, činnost, aktivita v tom nejpůvodnějším smyslu slova. Náš život je drama, seriál, který končíme, byl jeho mezihrou. Mezihra je vždy kratičká a slouží jako můstek mezi jedním a druhým dějem. Možná i naše společná cesta za skloněním k vodě se může takovým můstkem stát.

Ostatně, kolik jen skutečných můstků jsme zahlédli a kolik jsme jich přešli na svých toulkách kolem vod? Vždycky v tom bylo něco zvláštního, něco symbolického. Přešli jsme suchou nohou přes vodní živel, z jednoho břehu na druhý, z jedné krajiny do jiné. Je to výzva k budování můstků mezi námi, mezi mnou a Tebou, mezi mnou a čistou Přírodou. Zde promiňte ta velká písmena, chtěl jsem jimi naznačit, s jakou úctou máme jako skauti přistupovat po můstku našeho přesvědčení k nim oběma.

Ale teď sestupuji k vodě. Abych ji přebrodiv, musím zout své boty. Byly dobré na klopýtání po polních i lesních cestách, teď ale musí dolů. Je v tom i štipček pokory, zout se. Vstoupím do vody, možná vezmu na ramena svého malého bratříčka nebo aspoň jeho náklad, aby jeho cesta byla snadnější a lehčí. Možná v tom obyčejném momentu z cest spatřím obraz vychovatelské pokory. Sklonění k vodě mne učí sklánět se k těm, ke kterým jsem poslán s dobrým poselstvím skautské výchovy.

Než půjdu dál, abych sloužil, umyji si ruce. Také to je symbol, veliký symbol čistoty. Možná by bylo lepší se vykoupat, vždyť i ten závazek je tak velký, že jej mytí rukou nepostihne. Chce celého člověka, celou jeho duši - být čistý v myšlenkách, slovech i skutcích. S vědomím, že jsem skloněním k vodě uskutečnil své velké sklonění před Pravdou a Láskou, to jistě bude snazší.

Ještě něco zbývá? Jistě, přání na cestu. To si ale schovávám pro své čtenáře na letní poledne. To už budu mít za sebou rozkvetlé lučiny i stín lesa, tak blahodárny ve stoupajícím vedru. Budu ve vyhřáté suti skalisek klopotně hledat stezku a výhled do kraje mě odmění. Velikým darem té cesty bude ale sestřička voda.

Skláním se k pramínku, který tu stéká po ohlazeném chladném kameni. Nepotřebuji cinkající sklenici. Připíjím Vám všem z toho nejstaršího, nejpamatnějšího a nejjemněji ozdobeného poháru, kterým je lidská ruka. Na zdraví! Myslím teď i na Vaši čáru života, ať je přímá, ať se neklikatí a neštěpí v marném bloudění. S pohledem na pět prstů, mezi nimiž mi utekla část vody k zemi, myslím na svých i Vašich pět smyslů, ať jsou dobrými průvodci na všech stezkách i plavbách.

Hledím k nebi na bílé obláčky, tu krajkovou nádheru sestry vody a posílám po nich pozdrav plavcům i poutníkům: Šťastnou plavbu, šťastnou cestu!

Váš Petr Hájek - Balú

Dětský den na přehradě

aneb, jak získat nové členy do skautských oddílů

Poslední květnovou sobotu (25. 5. 02) se na liberecké přehradě uskutečnil další ročník zábavného programu pro příchozí děti pod názvem: „Dětský den na přehradě“. Tak jako v minulých letech, tak i letos bylo opět počasí objednáno: slunečné, bez deště a větru, zkrátka suprové! Opět ve spolupráci s 10. přístavem Maják a střediskem Vlasta a našim 7. přístavem Flotilou Liberec jsme připravili šestnáct různých zajímavých disciplín: střelbu ze vzduchovek na špalíky, hod do Balua, pochod s míčkem, provazovou lávku, slaňování hráze liberecké přehrady (nejtěžší a nejoblíbenější disciplína), skládání puzzle, průchod provazovým pavoukem, shazování plechovek, luštění zprávy v morseovce, plavba na pramici, hod záchranným kruhem na cíl, rybolov plechovek, hod granátem do čtverce, házení šipek na terč a s počítáním, číselnou kimovku, setonovu skrývačku, pochod poslepu podél provázkové dráhy, apod.

Tato akce byla pojata jako dětský den (dříve konaný 1.6. většinou na školách a nebo v některých městech pod označením „BAMBIRIÁDA“) s možností nahlédnutí na skautskou činnost a možného náboru do skautských oddílů na další

školní rok. Mnoho došlých dětí si mohlo podívat i do kronik, fotoalb některých oddílů, pozeptat se přítomných vůdců o činnostech v oddíle a domů si odnášelo lístečky s adresami s možným nábohem na příští školní rok.

Za každou splněnou disciplínu dítě obdrželo do průvodky razítko s určitým motivem. No a za určitý počet splně-

ných disciplín dítě si vybralo nějakou cenu- věc či sladkost. Většinu darů získáváme od sponzorů a různých firem, tužky, balónky, ořezávátka, bloky, sešity, skákací míčky... Ostatní drobnosti a sladkosti hradil z větší části náš 7. přístav Flotila Liberec.

Letos se dětského dne účastnilo přes sto padesát dětí od věku dvou let po ty nejstarší. My totiž dovolujeme za ty nejmenší plnit některé disciplíny rodiče či tetičky nebo ochotné babičky a dědečky. Nejmladšímu účastníkovi, který spolu s Klobásou slanil libereckou hráz přehrady byli jen tři roky a dvacet dva dní. Největší zážitek měl bráška Šroub, který u střelby za vzduchovky nechal za vnučka střílet poloslepeho dědečka. Na asi dvacátý pokus dřívko úspěšně sestřelil.

Letos byla u dětí nejvíce oblíbená cena tzv. hopsakoule. Druhou nejoblíbenější cenou bylo ořezávátko s postavičkou z disneyovských pohádek. Samozřejmě každý získal i nějakou tu sladkou cenu ve formě Lipa, lízátko, Besipek, sladké tyčinky...

sesmolil: Čajda

PODZIMNÍ SEMINÁŘ K+K

Podzimní seminář K+K se bude konat 18.–20. října 2002 v jižních Čechách v Dobronicích u Bechyně na řece Lužnici. Pořádá přístav „Třináctka“ Opařany. Bližší informace a pokyny budou zveřejněny v zářijovém čísle Kapitánské pošty.

POPISEK K OBRÁZKU:

Majka Čech spolu s několika členy Třináctky proplouvá na voru šlajsnou jezu v Dobronicích u Bechyně. V pozadí zřícenina hradu Dobronice. Připojen obrázek Stádleckého řetězového mostu, který je odtud necelé 4 km proti proudu.

Ekologie naruby aneb ministr Kužvart se často utne

Psaní tohoto článku není pro mě příliš lehké, ještě stále doznívají emoce celého případu, kdy, řečeno slovy pana Wericha „si blbost přišla na své...“

„U nás je to jak v Kocourkově“, řekl jsem známému na konci naší debaty o dopadech rozhodnutí ministerstva ŽP. „Kdepak,“ řekl známý, „v Kocourkově byl pořádek.“

Irituje mne přístup rádobyekologů k řešení různých problémů. Začnu asi tím jednodušším, a to je plánovaná výstavba dálnice přes České středohoří. V médiích se dozvíte, jak proti této dálnici protestuje ministr Kužvart s celým ministerstvem, různá sdružení si také přihřejí svoji polívčičku. Ale o co ve skutečnosti jde? Přeprava severními Čechy směrem na Německo zažívá velké problémy. Dálnice je zde nutná, zajímavé také je, kudy povede. Zda na XX nebo na YY. Existují dvě různé varianty. Kdo má filipa, už ví, že německá města chtějí, aby dálnice vedla právě na jejich město a nejde jen o toužebné přání, ale taky a především o velké peníze. Kamiony se ale dál prodírají Českým středohořím po staré nevyhovující silnici, kde je velké převýšení. Šplhají do prudkých stoupání a na druhé straně je zase velmi nepříjemné klesání a cedule: „řidiči pozor, zařaď II. převodový stupeň“. Umíte si jistě představit jak to vypadá – z výfuků kamionů se nekouří, ale přímo hulí a to cestou do kopce i cestou z kopce. Zátěž krajiny vlivem exhalací je obrovská, při množství přepravujících se kamionů i dalších automobilů, které kamionům přizpůsobují svou rychlost. Projektovaná dálnice by snížila zatíženost lokality exhalacemi na minimum. Vozidla by tento úsek projela za několik minut. Ekologická aktivita proti dálnici tak paradoxně zhoršuje už tak dost zatíženou lokalitu. Měl by pomoci systém ROLA, tj. přeprava kamionů železnicí. Ta se však neobejde bez dotací ze sousedního Německa, ale to nyní zvažuje možnost železnici (ROLA) již dále nedotovat. Pomoci by částečně mohla i lodní doprava. Ale...

Neověřená zpráva, že na dolním toku řeky Labe se objevil bobr evropský, způsobila zastavení prací na dvou říčních stupních a to v Malém Březně a v Prostředním Žlebu. Tyto stupně s plavebními komorami jsou životně důležité pro celoroční splavnost Labe. Při nízkém stavu nemůže plavba fungovat, jako se to stalo již mnohokrát, zvláště v posledních letech. Díky tomuto problému je Česká plavba Labská v konkurzu. Přitom vodní doprava má jako jediná doprava ještě nevyužitě možnosti. Představme si, že bychom loď zvětšili dvakrát. Její omývaná plocha, tj. plocha na které se uplatňují ztráty třením se zvýší také dvakrát. Ale objem využitelný pro dopravu se zvyšuje třetí mocninou. Tímto způsobem (nikoliv do nekonečna) se dají snižovat energetické nároky na dopravu. Nesmělo by ovšem být nesmyslných rozhodnutí ministerstva životního prostředí a dalších „ekologických aktivit“. Leckdy totiž jednání těchto „ekologických“ subjek-

tů nemá s upřímnou ochranou přírody nic společného. Tyto subjekty jsou vlastně upláceny firmami, kterým by nový, jiný pohled na problém uškodil. Viz. časopis TÝ-DEN č. 15/2002 „Kdo platí Děti země“.

Dalším vodáckým problémem současné doby je zákaz plavby motorovými plavidly na přehradách. Všichni dobře víme, že komunisté zakázali plavbu po většině řek a přehrad, vždy na vyžádání různých stranických a vládních činitelů (dále jen papalášů). Tito papalášové však pro sebe zároveň okamžitě pořídili výjimky, že na ně se zákaz nevztahuje, viz vládní mys na Slapech a další lokality. K podobné situaci dochází i nyní. Zákon o vodách č. 254/2001 Sb. zrušil zákaz plavby všeobecně. Nyní se připravuje vyhláška, která upravuje plavbu na určitých částech vodních toků a nádrží. A právě tato vyhláška je kamenem úrazu. Určité obce ležící poblíž vodních nádrží Slapy a Orlík požadují, aby plavba byla opět zakázána. Přitom by bylo jenom rozumné, aby splavnost byla naopak prodloužena až do Českých Budějovic z výše uvedených důvodů. Ministr Kužvart opět zauřadoval a na vládě vymohl zákaz motorové plavby na nádržích Slapy, Orlík a Lipno v době od 15. června do 15. září. Všude se stále argumentuje, že vodní skútry vytváří velký hluk, vlnobití, ohrožují plavce atd. To vše je pravda, ale je velká skupina plavidel, která nejsou vodními skútry a stejně podléhají zakazu. V původním návrhu vyhlášky byl návrh, aby skútry bylo možné provozovat pouze na vyhrazených místech, kde by nikoho neohrožovaly ani neomezovaly. Ale ani toto omezení nebylo akceptováno. Místo toho byl použit klasický totalitní prostředek moci, a to je absolutní zákaz. Ale historie se opakuje a nynější papaláši si vždy nějakou výjimku opatří. Vše tedy jako vždy odnáší obyčejný člověk. Bylo by mě zajímalo, jak by se ministr Kužvart tvářil, kdyby třeba taková obec ležící blízko dálnice prohlásila, že se jí dálniční ruch nelíbí a žádá o uzavření přilehlého úseku dálnice (nebo silnice) v letním období? (Pozn. cenzurující manželky: Ministr by zajásal a dopravu by zakázal. Návrh by podpořil výpočtem svých rádců. Ti by spočítali, že v tomto úseku za pouhý rok na sklech projíždějících automobilů zahyne 8 523 647 tisíc ubohých mušek, broučků, vos a včeliček. A hmyz je také třeba chránit!) A tak bychom mohli pokračovat dále, až bychom si zakázali všechny cesty po celé zemi.

Jeví se nám to tak, že ministerstvo vůbec nesleduje, jak je stejný problém řešen v sousedních státech. Dále návrh nerozlišuje ...

Otázka zní: Kdy zvítězí rozum?

**Karel a Dáša Malinovi
přístav vodních skautů Terezín**

Jirka H o l d - Amateur (tč. v USA někde mezi 75 °W a 30 °N)

GUADALCANAL 7.

aneb ostrov je obsazen.

Minule jsem naše povídání o námořních bojích u Guadalcanalu zakončil vznikem „Mořských včel“. Další pokračování (Guadalcanal 6) obsahovalo sérii fotografií z námořního musea v Annapolis, ale nedostalo se, bohužel, do KAPITÁNSKÉ

POŠTY, protože velký objem obrázků nedovolil poslat je e-mailem. Takže se tyto obrázky dostaly pouze do našich www.stránek a najdete je (ty fotografie) hned na první, úvodní stránce. Je docela možné, že se po mém návratu z USA (který se opozdil až na začátek července), domluví s redakcí KAPITÁNSKÉ POŠTY a ralskou tiskárnou a celý fotoseriál otiskneme v příštím ročníku. Ono to není tak jednoduché, všechny dokumentární fotografie, které jsou poznamenány věkem, naskenovat, editovat a připravit pro tisk. Ale bude-li zájem, nějak to zvládneme.

Po tomto „administrativním“ úvodu pokračuji ve vyprávění o osudech ostrova Guadalcanal. Abyste měli přehled a ucelený dojem, přečtete si, prosím, ještě jednou páte pokračování a pak si čtete tohle pokračování.

Dne 1. září 1944 se na Guadalcanalu vylodila první část 6. praporu „Mořských včel“ a ještě tentýž den se její příslušníci museli pustit do tvrdé práce. Začali udržovat a rozšiřovat cesty, elektrické zařízení, nádrže na pohonné hmoty, baráky pro ubytování, prostě vše, co bylo zapotřebí. Ale rozhodující byla starost o letiště, které bylo nutno udržovat provozuschopné, aby v oblasti ostrova Guadalcanal mohla operovat stíhací a bombardovací letadla, bez nichž by nebylo možno odrazit stále trvající japonské nápor.

Udržovat v provozu Hendersonovo letiště, to tedy nebyl lehký úkol. Tropické deště den co den smáčely a rozmáčely terén, který se musel neustále zpevňovat všemi možnými způsoby a prostředky. Při tom ovšem bylo Hendersonovo letiště pod neustálou dělostřeleckou palbou Japonců dalekonosnými děly z moře, nebo pod leteckým bombardováním. Při opravách terénu se „Mořským včelám“ nejlépe osvědčily kovové drátěnky, které pokládaly na alespoň trochu (štěrkem, kmeny kokosových palm, korály) zpevněný podklad. Velitel „Mořských včel“, fregatní kapitán Joseph P. Blundon, o tom již v roce 1944 napsal (cituji): „Ve dvaceti čtyřech hodinách 13. a 14. října zasáhly hlavní dráhu Hendersonova letiště 53 pumy a granáty. Během jedné hodiny jsme zaplnili třináct kráterů po bombách, zatímco nám nad hlavami kroužila naše letadla čekající, až budou moci přistát. Během té doby jsme nedostali žádné jídlo, protože všichni kuchaři byli zaměstnáni pokládáním drátěnek. Neměli jsme ani

dost lopat, proto někteří z mužů nabírali a přinášeli zeminu do kráterů v přílbách. V období od 1. září do 18. listopadu 1942 jsme prožili 140 japonských náletů, při kterých byla dráha alespoň jedenkrát zasažena. Zjistili jsme, že sto „Mořských včel“ může napravit škody způsobené na vzletové dráze zásahem pultunové pumy ve čtyřiceti minutách včetně nahrazení kovové drátěnky. Jinými slovy, čtyřicet minut poté, co puma explodovala, jste nepoznali, že byla dráha zasažena.“ (konec citátu).

Výkonnost a činnost „Mořských včel“ se již po pár týdnech bezpečně prokázala a příslušníci těchto oddílů si získali zasloužený respekt na celém tichomořském bojišti a uznání je provázelo až do posledních dnů bojů.

Lectvo na ostrově Guadalcanal bylo v té době (vzhledem k výše uvedeným okolnostem) v kritickém stavu. A tak viceadmirál Ghormley někde ve svých skromných záznamech našel 19 stíhaček Wildcat a 12 střemhlavých bombardérů Dauntless, které okamžitě odeslal na Guadalcanal a tato letadla dne 30. srpna přistála na Hendersonově letišti. Piloti neměli ani čas na aklimatizaci a mechanici sotva stačili doplnit benzinové nádrže letadel. Již za několik hodin po přistání se piloti amerických stíhaček střetli v tvrdých soubojích s japonskými stíhači. Na Hendersonově letišti byl v tom čase kritický nedostatek všeho, počínaje letadly a konče obyčejnými šroubky. Pozemní personál si vypomáhal, jak to jen šlo, letečtí mechanici například z vraků tanků vybírali startery, svařovali z páskového železa nové držáky a takto upravené startery montovali do letadel. Kulometné pásy se musely střelivem plnit ručně, a když například i jediný náboj upadl do bláta, byl pečlivě ořten a vložen do kulometného pásu. Přitom letouny byly téměř neustále ve vzduchu a piloti si přes den nestačili vůbec odpočinout. Odpočinout a pořádně se vyspat si nemohli ani v noci, protože je z ubikací do zákopů vyháněly bomby shazované z japonských hydroplánů. Ale i v těchto situacích Američané neztráceli, kupodivu, svůj humor a piloti spolu s námořními pěšáky (US Marines), překřtili jednotlivé typy japonských hydroplánů na „všivý Lojza“ nebo na „pracka Charlie“. Stejně nepřijemné byly dělostřelecké útoky z torpédoorbů „Tokijského expresu“, nebo střely z palubních děl japonských ponorek. Protože v naší hře na NAVIGAMUSu 2003 hraje „Tokijský expres“ nezanedbatelnou roli, tak vám v některém příštím pokračování povím, co to „Tokijský expres“ byl a jak fungoval k malé radosti Američanů, ale, kupodivu, i ke stejné malé radosti japonských námořních velitelů.

Ale to až v příštím ročníku KAPITÁNSKÉ POŠTY, po prázdninách. Zatím (pokud máte možnost) sledujte naše webové stránky www.hkvs.cz, kde otiskneme některé dobové (a zajímavé) fotografie z tehdejších událostí kolem ostrova Guadalcanal a kolem japonsko - americké války vůbec.

Námorné tradície Slovákov.

..V7' 6/2002

„Slováci na svetových moriach“ - dokončenie

Moreplavca zatvorili do Leopoldova. Tu opäť hľadeli smrti do očí. Tento raz smrti zrodenej z ľudského hyzizmu. Len o vlások ušiel šibenici. Leopoldovský bifag mu až do roku 1956 bránil vrátiť sa na milované more. Ale zloba na okamih povolila a František Cibik opäť vystúpil na kapitánsky mostík. Veľik na námornej lodi Július Fučík, neskôr Mir a Kladno. Stal sa aj prvým kapitánom prvej slovenskej riečno – námornej lode Bojnica. Zomrel ako päťdesiatosemročný v Bratislave. Pochovaný je v Trenčíne.

Slovensko v tých časoch malo iba dve riečno – morské lode – Bojnica a Lednice. Prvým kapitánom na v budapeštianských lodeničiach postavenej Lednici bol František Hruška, absolvent gdanskej námornej akadémie. František Hruška patrí do povojnovej generácie slovenských námorných kapitánov, ktorí študovali na námorných akademiách v Poľsku, Bulharsku a Sovietskom zväze.

Aj kapitán Hruška, svetobežník, človek s pevným charakterom a nadhľadom z skaným na plavbách po celej zemeguli, sa nevyhol domácim politickým intrigám. Nezaprel svoje národné a náboženské presvedčenie, nikdy sa neznižil ku kolaborácii s komunistickým režimom. Prívetmi vytrčal z radu, preto sa onedlho objavilo udanie, že počúva vatikánsky rozhlas. Šikanovaný znechutený kapitán odišiel z Dunajplavby. Na nejaký čas zakotvil v Ghane, v prístave Takoradi sa živil ako prístavný pilot. Neskôr pôsobil v Libérii ako veliteľ prístavu Monrovia. František Hruška dnes žije neďaleko New Orleansu, kde podniká ako lodný znalec.

Sú lode, ktorým pri spušťaní na vodu nepraje konštelácia hviezd. (Niečo podobné sa vraj stalo aj Titanicu.) Nevedno v akom postavení bolo nebeské telesá, keď krstili loď Lednice, no toto plavidlo malo pech od začiatku. V prvých okamihoch roku 1967 sa ocitla v tuhom ťadovom zovretí na dolnom Dunaji. Uväznených námorníkov nakoniec

vyslobodil sovietsky ťadoborec. V tom istom roku akoby zli duchovia Lednice počarili druhýkrát. Keď sa loď vracala z etiópskeho prístavu Massau do Stredozemného mora, v Suezskom prieplyve vplávala rovno do vojny medzi Izraelom a Egyptom. Spolu s ďalšími štrnástimi plavidlami ostala v nedobrovoľnom zajatí niekoľko rokov.

Dejiny slovenskej moreplavby su nepochybne veľmi zaujímavé a doteraz nie veľmi prebádané. Každý počin, vnašajúci do histórie tejto stránky slovenských dejín trochu svetla, je mimoriadne cenný. V roku 1995 usporiadal miestny odbor Matice slovenskej v Bobrovcí v okrese Liptovský Mikuláš na túto tému prednášku, spojenú s výstavou fotografií, ktoré pripomenú zaujímavé slovenské osobnosti Hrdinov, ktorých si vedľa v zahraničí vážil viac ako doma. Ako to odznelo v prednáške nadščenca Štefana Guláša do histórie slovenskej moreplavby vstúpili slovenski rodáci aj tým, že ich menami boli pomenované lode. K poľskej lodi Beniowski pribudli v roku 1944 ďalšie štyri lode typu Liberty – Reverend Štefan Furdek, Milan R. Štefánik, Father Murgaš, Seržant Matej Kocák. Liberty boli 10 000 – tonové ode, ktoré počas druhej svetovej vojny stavali v USA. Na ich výrobu prispievali aj americki Slováci.

Beniovsky, Thurzo, Cibik, Hruška. Každý žil v inej dobe, bojoval s inými démonmi, pasoval sa s iným živolným osudom. Všetci tieto muži však mali jedno spoločné, celoživotnú vzrušujúcu ťasku k moru.

Několik poznámek ke kritikům KP

1. Něco z historie KP

KP začala vycházet po 2. světové válce v roce 1945 a jejím otcem byl tehdejší přístavní HKVS br. Ing. Špatný. Hlavním kapitánem byl tehdy br. Jaroslav Novák. V rámci 2. ročníku (1946-47) jsem převzal její redakci na základě přání hlavního kapitána. Prakticky od té doby vedu KP, s různými přestávkami: 1948-1968, 1970-1990, dodnes. Je obdivuhodné, že tyto přestávky jsou vždy 20 let. V prvním období vycházela KP každý týden, což je na dnešní dobu nepředstavitelné.

2. Co byla KP dříve a co je nyní

KP byla informačním oběžníkem, který uváděl základní informace pro kapitány oddílů a přístavů. Tyto informace byly důležité hlavně v poválečné době, kdy se naplnily naše oddíly novými tvářemi, které neměly zkušenosti s činností ve skautingu. Dnešní KP má trochu jinou náplň, ale je nutné, aby naši činovníci tuto náplň sami dodávali. Není možné, aby redakce vymýšlela stále nové články sama.

3. Kritika

Je dobré, aby s náplní KP poskytli tito autoři i kritiku KP. Nebráníme se konstruktivním připomínkám. Ale bohužel poznáváme, že je zde mnoho zlých žádostí a sobectví. Proto je nutné tyto připomínky adresovat nejprve redakci a ne ji veřejně napadat, a to navíc ve chvílích, kdy redakce není diskusí přítomna a tudíž nemá šanci jakkoliv obhajovat svá stanoviska. Cítím, že některé články a ústní kritiky jsou směřovány přímo proti redakci. Musím připomenout, že KP není časopis, ale informační zpravodaj. Přitom připomínky jsou uváděny jako řešení přímo rádoby jedinečná. Je velice krásné navrhnout redakční radu z celé republiky. Je to však ale velice problematické a v praxi neuskutečnitelné. Současná redakční rada tedy není sto vyřešit nedostatek materiálů.

Navíc je zde časový problém. Každé číslo vychází cca v půli měsíce, týden před tím se musí dodat opravený obsah do tiskárny. To znamená, že na přípravu dalšího čísla zbývá 14 dnů. Dodané materiály se musí opravit a přepsat do požadovaného formátu, aby je mohla tiskárna převzít. Není to jednoduché, protože mnohé články často přicházejí s počátkem měsíce a kolikrát navíc psané pouze rukou. Proto by v tomto případě měl být obsah zpracován na disketách.

4. Stále se opakující připomínky

Vyrobít přehled o tom, kolik místa se věnuje různým tématům, je v podstatě velice jednoduché. Není však již jednoduché naplnit KP materiálem o životě oddílů a přístavů, dále uvést něco z historie lodí, řek a přehrad apod. Z takzvané redakční rady jsem zůstal já, Pavel Česák a v poslední době se přidala Majda. Sestra Ornella se bez rozloučení vytratila. Naproti tomu je Bimbo kupodivu ten, který přepíše ručně psané příspěvky na diskety, a tak mu zde veřejně děkuji. Teoreticky je tedy na přípravu KP vždy 14 dní za předpokladu, že jsou všechny příspěvky okamžitě k mání po vytištění předchozího čísla KP. Příspěvky pokud jsou, a to velmi zřídka, dostáváme často několik dnů před termínem do tiskárny a bez disket. Díky však za ně.

5. Závěr

Je proto snadné napsat o KP články: „Jak se vám líbí“ apod., ale byl bych rád, aby si každý, kdo kritizuje, zkusil dát dohromady několik čísel KP za sebou tak, aby jej nepomluvili zas někteří další čtenáři, kteří pak prohlásí, že neví, proč tyto zpravodaje vydáváme. Není snadné někdy najít smysl dějin a třeba i dějin KP.

To jsem chtěl napsat ke kritikům KP.

Za redakční radu Jack

Zpráva o zkoušce KAPKA

Příprava na zkoušku KAPKA trvala dva víkendy, které byly předem nahlášeny. Třetí víkend se konaly závěrečné zkoušky. První sezení probíhalo čistě v teoretickém duchu a uskutečnilo se v klubovně Přístavu „SEDMIČKA“ Pardubice. Zde byla sice připravena praktická část - opravy lodí, ale pro naprostou nepřízeň počasí musela být tato část programu vypuštěna.

Druhý víkend byl naopak velmi praktický a to výletem na řeku Doubrava, kde si všichni procvičili záchranu lodě, jízdu v konvoji lodí a hlavně ovládání lodi na řece s obtížností WW II. Druhý den proběhlo odborné školení od záchranářů s výcvikem v městských lázních. Odpoledne pak byly ještě přednášky na téma bezpečnost a zdravotní rizika.

Závěrečný víkend se konaly zkoušky pěti účastníků z původně jedenácti, kteří odevzdali přihlášku (předběžně se hlásilo cca 25 účastníků). Tyto zkoušky úspěšně složili všichni zkoušení a nyní se čeká na vyjádření HKVS a „OVČINA“.

Úspěšní absolventi:

- * Jiří Machač, 532/12/006
- * Petr Kubík, 532/12/006
- * Iva Dvořáková, 534/12/002
- * Jiří Roleček, 532/12/004
- * Petr Fiala, 532/12/004

Hospodaření akce bylo pro Přístav „SEDMIČKA“ Pardubice ztrátové z důvodu rozpočtu na patnáct lidí. Platili pouze ti, kdož dokončili. Rozdíl mezi příjmy a výdaji musel dotovat Přístav „SEDMIČKA“ Pardubice z vlastních prostředků.

SVATÝ JIŘÍ - MARIÁNSKOHORSKÉ BOUDY

ANEB

JAK SE V PŘÍSTAVU MAJÁK „SLAVÍ“ S PATRONEM SKAUTŮ

27. - 28. 4. 2002

Nadešel opět svátek Svatého Jiří a s ním i tradiční výprava za rytířským kláním. Děvčata se na cestu vydala pod vedením Fandy v pátek odpoledne, roveři odcestovali v páteční podvečer do lůna drsných Jizerek, jen chlapecký oddíl zůstal doma na gauči.

My jsme si s žabkami mohly dopřát ještě jednu noc v teplé postýlce, protože náš odjezd byl naplánován až na sobotu.

Hned na nádraží jsme odlehčily batohům o spacáky a vlastnoručně vyrobené buchtu. To všechno putovalo k Ríšovi do auta, aby se to dostalo na chalupu bez úhony.

Naše pouť začala v Desné na nádraží, kde jsme vyluštily první úkol, cestou jich následovalo ještě pět. Trmácely jsme se neustále do kopce a nejčastější otázkou bylo: Kolik je to ještě kilometrů? Kdy už tam budeme? Na příštích výpravách budou tyto otázky na seznamu zapovězených a jejich vyslovení se bude tvrdě trestat.

Krátce po jedné hodině žabky spatřily na cestě Ríšu a usoudily, že se blíží konec trmácení, dokonce se přinutily k běhu. Z chalupy už na nás mávala děvčata a roveři. Po obědě od maminek jsme odložili kroje a vypukla rytířská klání. Rytíři Fanda, Ríša a Míša měli zdatná družstva, která za ně s nasazením života bojovala. Nejprve se rytíři museli dát před turnajem do gala, podstoupit osvěžující lázeň, panoši je museli zásobit vodou z nedaleké studánky. Byl to úkol vyčerpávající,

protože přepravní nádoby byly značně malého obsahu- ešusy. Vyčerpání panoši klesali únavou, proto je rytíři museli dobře nakrmit. Používali 2 m dlouhou lžici k nabrání výtečné krmě- tu připravila Týna, když zapomněla odevzdat buchtu a cestou si na ni několikrát sedla, nedalo se s tím dělat nic jiného, než nabírat na lžici.

Na protější louce proběhla bitva tří armád označených obrázky na zádech, při vyřčení názvu byl jeho majitel neschopen dalšího boje. S převahou zvítězili Fandovi Šmoulové.

Při štafetovém hodu létajícím talířem už z kuchyně voněla večeře. Na závěr před jídlem bylo servírováno něco kultury- shlédli jsme scénky a vyslechli básně na zadaná témata. Rozhodování o vítězi bylo odloženo na následující den.

Večer jsme si chvilku zazpívali u táboráku, dvě žabky- Kačka a Poník složily žabičkovský slib a nikdo neprotestoval proti brzké večeři.

V neděli si všichni vyzkoušeli své znalosti přírody a obratnost při překonávání provazové lávky, měření azimutu. Absolutní prvenství získal Kejchal, přestože je teprve žabička, pokořila i skautky a odnesla si jako trofej krásný vyřezávaný řetěz. Všichni byli spokojeni, po zásluze odměnění a vesele vykročili na cestu k nádraží. Už se zase těší na příštího Svatého Jiří.

ZPRÁVA O PRVNÍM VÍKENDU NÁMOŘNÍ AKADEMIE

V lodním deníku s datem 24.–26. 5. 2002 je zapsaná událost, která mnohým obohatí život. V Roztokách u Prahy v pátek 24. 5. 2002 podepsalo 16 kadetů smlouvu o přijetí na loď Walrus. I když to byla jen polovina budoucí posádky, v první fázi přípravy se velmi dobře osvědčila. Úkolem kadetů bylo poznat své nadřizené a podat důkaz o své psychické i fyzické způsobilosti účastnit se plavby. Na palubě budou i zástupkyně údajně slabšího pohlaví. Slovo „údajně“ je zde velice podstatné. Pokud někdo pochybuje, pak neví jednu starou známou věc: Že totiž u vodních skautů je i ženská chlap a chlapům rovnocenným partnerem. Kadeti zde prokázali svůj důvtip, znalosti moře i fyzickou zdatnost. Pod dohledem palubních důstojníků a bocmanů tady odhalovali části svých osobností. Doufáme, že zbytek jejich námořnických duší poznáme se zbytkem posádky na námořní akademii 2002 v Žerčicích.

Fížd'a – Maják Liberec

TRAMPOTY S VLČATY

TÁBOROVÁ PRAČKA

„Vezíre, co mám dělat, Barvička brečí jako pominutý, že přišel o punčocháče!“ žádal radu jeho chův Žvejka.

Barvička bylo vlče celkem samostatné, které se hned tak něčeho nezaleklo. Když složilo vlčácký slib, hrdě přišlo na příští akci se slibovým vlčkem na pravé straně. To proto, že nikomu nedovolilo, aby mu slibák přišel. A protože šlo vlčka na košili na vlastní hrudi podle zrcadla, dopadlo to takhle.

Barvička tedy neměl co brečet. Přesto vyváděl jak pominutý, protože ty punčocháče byly v poměrně chladném létě na táboře dost důležité.

„Tak klid. Kdes je viděl naposled?“ získal jsem čas.

„No tady u břehu, když jsem je včera pral, vid’ Žvejko,“ dovolával se u svého chůva svědectví a soucitu. Žvejka jen horlivě kýval hlavou, jako že ano, ovšem, byl u toho a viděl.

Trochu jsem zneklidněl. To já učil vlčata i skauty prát tím způsobem, že se doličná předmět namydílí, párkrát se jím plácne o hladinu a pak se zatížený dostatečně velkým kamenem uloží do rána ve vodě. Špína se tím dokonale vyplaví. Ted’ však zmizela špína i s prádlem.

Brodili jsme se se Žvejkou podél strmého břehu orlické přehrady, ale po punčochách ani stopa, ani nitka.

„Nedá se nic dělat, sežral je želv.“ Prohlásil jsem rezignovaně. Želv je zvláštní, asi třicet metrů dlouhý obojživelník, mnozí tvrdí, že i trojživelník, který naše tábory provází od nepanští. Není zlý, je dokonce přítulný, ale je to aluminiofág a cottonfág, žere tedy hliník a bavlnu. Všechny zmizelé ešusy a ponožky má na svědomí on.

Tímto vysvětlením se Barvička dal uchlácholit, ne však Žvejka. Obrátil se na Sekulu, ochránce chudých a utlačovaných. Ten mne hned sepsul:

„To máš z toho, že pleteš dětem hlavu. Takhle se na táboře prát nedá. Zmlsáte Želva a on nám pak bude chodit rovnou do stanů. Na správném táboře má být pračka. Zítra uvidíš.“

A viděl jsem.

O poledním klidu nastoupil pod Sekulovým vedením celý tábor. Každý držel v jedné ruce ešus, v druhé něco k vyprání. Sekula pak měl práci prášek, jeho pochop Žvejka obsluhoval barel vody.

„Jsem hlavní programátor pračky Sekulamát. Pozor, namáčíme. Opakujte po mně: Srrrrr...“

Na to „srrrr“ se ešusy naplnily vodou a prané prádlo se namáčelo. Pak dělal Sekula „bubly, bubly, glogloglo, žbrlbl“ i jiné zvuky. Tábor to po něm opakoval a máchal prádlem doprava, doleva, vyléval, drbal, znovu máchal, ždímal a odstředoval.

Ruce a ešusy byly vydrhnuty důkladně, prádlo však po uschnutí zůstalo zašedlé a zaprané až běda. Ovšem velké praní se stalo vyhledávanou zábavou.

Abych nezapomněl. Ráno po Sekulově velepračce za mnou přiběhl Žvejka s očima na vrch hlavy:

„Vezíre, to snad není možné! Ty punčocháče jsou na světě.“

Skutečně, na místě, které jsme mnohokrát důkladně probádali, v záměrném průsečíku našeho stožáru a zámecké věže, půl metru od břehu se mírně vlnily Barvičovy punčocháče, zatížení kamenem a dokonale čisté.

Záhada? Želv bez chuti?

Kdepak. Je to prosté, milý Watsone.

Elektrárna Orlické přehrady je elektrárnou záložní. Turbiny se spouštějí jen při nárazovém zvýšení odběru elektřiny ze sítě – třeba při televizním přenosu důležitého fotbalového střetnutí. Výška hladiny proto kolísá jako při přílivu a odlivu.

NEJHODNĚJŠÍ DÍTĚ

To bylo něco zvláštního. Když To přišlo do oddílu, bylo to důvěřivé vlče. Každému kladlo špinavou pracku na břicho, dívalo se vysoko vzhůru do očí a říkalo: „To já ještě neumím, já jsem jenom prvňáček.“

No, prvňáček To bylo, nemuselo to tedy umět Morseovu abecedu, vlastně žádnou abecedu, ale že by To nemuselo pamatovat, že se na znamení vztyčené pěsti mlčí nebo signál ... - značí VŠICHNI, že má mít počítačací dřívka a kápézetku? No...

Jmenovalo se Tomáš, ale záhy jsme mu říkali jenom To, i když se mi chvílemi mstilo a říkalo mi Ve.

To bylo všemi oblíbené, a proto jsme je vzali na náročný tábor ve Freestu, což je místo na břehu Greifswaldského zálivu v Baltském moři. To se chovalo celkem nenuceně, mořskou nemoc prožívalo jako každý, na palubě plachetnice Alice moc neprekáželo a poctivě se přivazovalo záchraným popruhem k zábradlí, aby nám je snad nespláchla vlna a my nemuseli dělat manévry Muž přes palubu. Na břehu s ním však sem tam někdy problém byl. Například při ranním mytí v naprosto mělkém a bezpečném moři si raději hrálo, než se mylo či plavalo. Při jednom tom mytí objevilo, že když se takhle jako šlape na místě, tak se písek dna rozevírá a nohy se propadají stále hlouběji.

Když jsme šli po mytí ke stanům, To zoufale ječelo, neboť bylo až po pás zabetonováno v tuhém dnu a nedokázalo se samo vyprostit zoufale se vzpírajícíma ručičkami. I vrátili jsme se a Tím všelijak viklali a šroubovali, abychom je do tábora dopravili alespoň před obědem. Několikrát jsme je málem přelomili nebo překroutili, neboť vyhrabaný písek se neuvěřitelně rychle usazoval kolem nohou a trupu Toho. Posléze jsme přišli na to, že To vysvobodíme jen tehdy, když budeme rychle hrabat čtyřruč a zvířený písek odplavovat zutou teniskou. Nakonec jsme tedy To vysvobodili a odnesli do tábora vysílené a bez bot do vody, které mu zůstaly v té živé jámě.

Tomu se moc stýskalo po mamince. Přece jen bylo poprvé z domova a navíc na takovou vzdálenost, že maminka nás navštívit nemohla, i kdyby chtěla porušit zákaz návštěv.

Když jsme koncem pobytu navštívili za účelem nákupu suvenýrů město Anklam, myslelo To hlavně na maminku. Úporně přemýšlelo, co jí domů do Čech přiveze. Až na to přišlo – koupilo dvě porce zmrzliny.

„To je to nejlepší, co jsem tady poznal, to musím přivést mamince!“

dalo nám hodně práce, abychom Tomu vysvětlili, že zmrzlina asi nebude to nejspříjemnější, co mamince z Německa přivezt. Nakonec to To stejně vyřešilo po svém. Jako dárek přivezlo mamince takovou tu pěřovou štetku, co mají ve filmech komorné a panské na oprašování obrazů a soch a klavíru. Maminka opravdu dostala dárek jako každá jiná.

Vezír

Sestry a bratři,

po nestálých kritikách KP, veřejném přemýšlení co psát, kdo bude psát, kdo přepisovat, korigovat, po všech těch rozhorech a úvahách o náplni a kvalitě jsem se rozhodla přiložit ruku k dílu a místo řeči konat. O čemž svědčí mimo jiné ty „otravné“ maily, které mnohým z vás rozesílám a rozesílat budu. Ale ani já, ani sama redakce nedokážeme KP „stavit“ bez vašeho přispění. Nemyslím, že je velký problém sednout ke stolu nebo počítači a sepsat pár řádků. Třeba o akci, která proběhla, nebo o povedeném výletu. Vše totiž může být inspirací pro druhé. Nechceme o vás přeci romány či studie! Věřte, že mi není zrovna dvakrát příjemné z dospělých lidí neustále něco dolovat. Uvědomte si, že KP je nedílnou součástí historie VS a byla by škoda, kdyby se KP jen díky nezájmu a lhostejnosti vytratila. Prosím, zamyslete se nad těmito, možná nepříjemnými, ale pravdivými řádky. Začneme každý u sebe, zameťme si před svými prahy, otevřeme oči i svá srdce. Rozhlédněme se kolem, kolem nás je přeci tolik věcí, o které se můžeme podělit s ostatními. Víím, že se psaní nedá lámat přes koleno, ale pokud každý druhý z nás napíše jeden příspěvek ročně, máme vyhráno!

Nechtěla jsem tímto článkem kohokoliv kritizovat nebo snad dokonce urazit, jen jsem prostě cítila potřebu sdělit vám svůj názor. Chci vás proto požádat, aby jste přiložili svou ruku k dílu. Věřte, že za ten hřejivý pocit u srdíčka z dobře odvedené práce to stojí.

Majda

Pokud jste se tedy rozhodli přispět svou troškou do mlýna, tady jsou možnosti a podmínky. Příspěvky zasílejte:

a) v elektronické podobě: texty ve formátu *.TXT, nebo *.DOC, skenované fotografie a obrázky *.TIFF, *.CDR, *.JPG v rozlišení alespoň 300 DPI, na e-mail: mabab@seznam.cz

b) na disketě: ve stejných formátech jako v bodě a) spolu s papírovou předlohou včetně fotek na adresu Jacka, nebo na mou:

Markéta Babóová, Nezvalova 664/14, 460 15, Liberec 15

c) v nejkrajnějším případě psané na stroji či čitelně rukou, eventuálně přijmeme kopie článků z knih či časopisů, na adresách výše uvedených.

SAWADEE!

Do začátku jamboree 2003 zbývá 210 dní. (Počítáno od 1. 6.)

Na konci května, 24.–26., proběhl již třetí (z toho první byl výběrový) přípravný víkend českého kontingentu na 20. světové jamboree. Tentokrát se dětská účastníci a členi service teamu sjeli do východočeské Poličky. Program byl jako vždy jasný: přípravy, přípravy, přípravy, ale na zábavu samozřejmě také došlo.

Tak takový je znak české výpravy. K populární české podsadě, jež na světě nemá obdoby a proto se na mezinárodních setkáních vždy těší velké pozornosti, byl přidán motiv z oficiálního znaku jamboree.

MALÁ GALERIE VODÁCKÝCH ÚČASTNÍKŮ:

Kateřina Kaderová – Liška

13 let

Plzeň

Přístav 9 Omaha

Dětský účastník

1. Proč jedeš na jamboree 2003?

Chci poznat nové lidi z celého světa, prověřit si jazykové znalosti a hlavně užít spoustu a spoustu legrace.

2. Jak si ho představuješ?

Představuju si spoustu stanů, hromadu lidí, kteří chtějí dělat něco nového a zajímavého. A taky pláž, moře a slunce.

3. Jak jsi se o něm dozvěděla?

Na jedné oddílovce se zeptali, jestli bychom se nechtěli pokusit o účast na světovém jamboree v Thajsku. Tak jsem se přihlásila.

4. Znáš někoho, kdo už na nějakém jamboree byl? Co zajímavého ti vyprávěl?

Vím jenom o Kocourkovi (vedoucí české výpravy). Vyprávěl mi akorát o hrách a o milých skautech.

Kristýna Dudíková

17 let

Praha

16. přístav vodních skautů

Dětský účastník

1. Proč jedeš na jamboree 2003?

Snad tam chci najít to, co spojuje svět.

Poznat různé lidi jejich země. Něco se naučit, pozměnit svůj názor. Nevím, protože, proč ne?

2. Jak si ho představuješ?

Mé představy se často dost liší od skutečnosti... Vidím ho jako obrovskou směs lidí všech druhů a názorů na malém prostoru. Jednoduše anarchie.

3. Jak jsi se o něm dozvěděla?

Tuším, že na jedné roverské kavárně kdosi vykřikoval, že kdo by chtěl jet náhodou do Thajska, ať se přihlásí. Přihlásila jsem se...

4. Znáš někoho, kdo už na nějakém jamboree byl? Co zajímavého ti vyprávěl?

Nevím, jak moc si kdo přeje být jmenován. Tak promiň, Lentilko – byla v Chile. A co vyprávěla? Že to bylo úžasný, to snad stačí, ne?

VÍTE, ŽE...

– Průměrná měsíční teplota v Thajsku je 22 – 28°C?

– Nejvyšší hora Thajska dosahuje 2595 m a jmenuje se Doi Inthanou?

– Thajština patří do thajské jazykové skupiny, spolu s laoštinou, čuangštinou. Jazyky li, nung, šan, tho, buji, dong, isan, lanna, ztuang a dalšími?

Sluneční soustavou krok za krokem

SLUNCE

Slunce, Merkur, Venuše, Země, Mars, Jupiter, Saturn, Uran, Neptun, Pluto. To jsme se asi všichni učili na základní škole, ale co dál? Další informace, pokud to někoho zajímalo (v tom věku asi těžko), si musel každý vyhledat sám v nějaké encyklopedii, nebo přemluvit někoho z rodiny, aby s ním navštívil nějakou observatoř. Tímto seriálem vám chci ty základní informace o planetách naší Sluneční soustavy poskytnout. Pokud se dozvíte byť jen jednu novou informaci, měla tato práce smysl.

To, že je Slunce středem Sluneční soustavy ve které žijeme, dává nám teplo a světlo, které je potřebné pro růst rostlin a život všech organismů na Zemi, ví snad každé malé dítě. Ale víte, že díky eliptickému oběhu Země kolem Slunce se v průběhu roku mění jeho vzdálenost? Začátkem ledna je totiž nejbližší a jeho vzdálenost je přibližně 147 milionů kilometrů, o půl roku později je nejdále a vzdálenost od Země je přibližně 152 milionů kilometrů.

Světlo ze Slunce k nám dorazí přibližně za 8 minut. Průměr slunečního disku je 1 392 500 kilometrů a museli bychom poskládat vedle sebe 109 Zemí, aby se délka řady vyrovnala průměru Slunce.

Teplota ve slunečním jádru se pohybuje kolem 15 milionů °C. Tato obrovská teplota vzniká jadernou syntézou- atomy vodíku se sloučí a vytvoří helium. Podobný děj probíhá ve vodíkové pumě a vzniká při něm velké množství energie. Při tomto procesu ztrácí Slunce každou sekundu 4 miliony tun hmoty. Ale Slunce je tak obrovské, že i při tomto úbytku trvalo 4500 miliard let, než spotřebovalo polovinu své vodíkové zásoby. Na povrchu Slunce dosahuje teplota 5500°C, ve slunečních skvrnách klesne na „pouhé“ 4000°C. Teplota ve fukulích - světlá místa na Slunci blízko skvrn, se vyhoupne na 7000°C.

Stáří Slunce se odhaduje na 5 miliard let a ještě stejně dlouho by mělo svítit. Poté, co mu dojde palivo, začne se rozpínat na červeného obra, až nastane smrštění na bílou hvězdu zvanou bílý trpaslík.

Naše Slunce je stará hvězda populace II, s 2 % obsahem těžších prvků. Svou svítivostí předčí většinu hvězd v Galaxii. Leží v rovině Galaxie, na vnitřním okraji spirálního ramene Orióna směrem k centru. Kolem centra Galaxie obíhá po téměř kruhové dráze. Jeden oběh trvá 230 miliard let. Za dobu své existence Slunce kolem středu Galaxie oběhlo asi 20x.

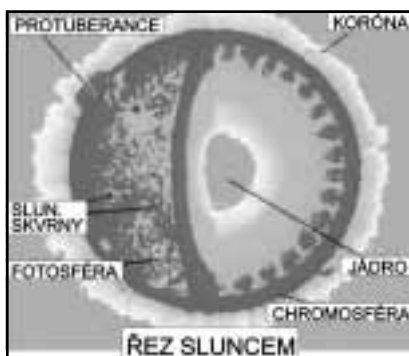
Přitažlivá síla na jeho povrchu je 28krát silnější. Kdyby člověk, který na Zemi váží 100 kilogramů, stál na povrchu Slunce, vážil by 2,8 tuny.

Jednotliví části Slunce

Fotosféra- Veškeré oslepující světlo ze Slunce pochází z vrstvy o tloušťce pouhých 300 kilometrů, z fotosféry. Její teplota je ve srovnání s jádrem nízká (6 000°C). V dalekohledu vypadá jako síť granúl v neustálém vření. Každá granule je bublinou plynu o velikosti rozlohy Francie, která se vynoří, promění, a během deseti minut zase zmizí.

Sluneční skvrny- na Slunci jsou téměř vždy tmavé skvrny. Jsou to chladnější místa, i když stále ještě velmi žhavá. Každých 11 let je Slunce aktivnější a objevuje se více slunečních skvrn. Astronomové se domnívají, že jsou způsobeny magnetismem Slunce.

Chromosféra a koróna- Během úplného zatmění Slunce je Slunce přikryto Měsícem a je vidět pouze tenká růžová vrstva - chromosféra, a kolem ní stříbrný nepravidelný háv - koróna. Tyto atmosférické vrstvy nebývají normálně vidět, protože září mnohem méně než fotosféra. Chromosféra sahá do výše 5 000 kilometrů nad povrch. Ježí se malými výtrysky horkého plynu, spikulemi. Její teplota stoupá s výškou - na hranici dosahuje 20 000°C. Koróna- obklopuje chromosféru volně přechází do kosmického prostoru a nemá přesně vymezené hranice. Je sice řídká, ale zato velice horká- její teplota přesahuje 1 milion °C. Někdy lze s pomocí speciálních přístrojů pozorovat, jak se určitá oblast chromosféry náhle zjasní, tento jev se nazývá sluneční erupce. V chromosféře a koróně se také někdy zdvihají ohromné spirály žhavých plynů, které mnohdy dosahují několika průměrů Země.

Nazývají se protuberance. Korónou ze Slunce neustále unikají toky velmi rychlých částic. Tento jev se nazývá sluneční vítr. Některé částice slunečního větru jsou elektricky nabitě a klouzají po magnetickém štítu Země k pólům, kde pak způsobují nádherné polární záře. Drobné atomové částice proudí ze Slunce všemi směry. Pohybují se rychleji než vystřelená kulka a šíří se do celého kosmického prostoru. Sondy Pioneer zaznamenaly sluneční vítr dokonce v prostoru až za planetou Neptun.

Energie získaná ze Slunce- Téměř všechna energie, kterou lidstvo dnes využívá, pochází ze Slunce. Veškerá fosilní paliva, tj. ropa, plyn, uhlí atd., nejsou ničím jiným, než konzervovanou sluneční energií. Nahromadila se v tělech rostlin, které poté prodělaly další procesy vedoucí ke vzniku vrstev fosilních paliv.

Energie větru je také dílem Slunce. Slunce ohřívá zemský povrch a od něj se ohřívá i vzduch. Vzhledem k tomu, že teplejší vzduch je lehčí než chladnější, stoupá vzhůru a na jeho místo proudí vzduch chladnější. Kdyby Slunce náhle přestalo svítit, po několika dnech by veškerý vítr na Zemi ustal.

Energie ukrytá v řekách také pochází ze Slunce. Sluneční záření ohřívá povrchové vrstvy oceánů a tím urychluje vy-

Pokračování na stránce 22

Pokračování ze stránky 21

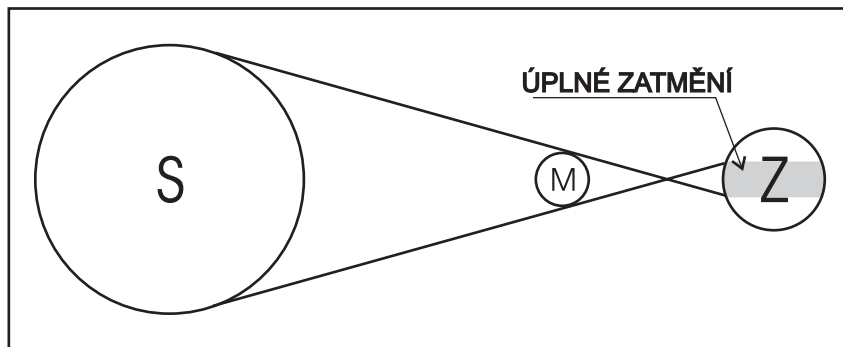
pařování vody. Teplý vzduch nasycený vodními parami stoupá do vyšších vrstev atmosféry. Tam se díky proudění dostává nad pevninu. Při výstupu do větších výšek dochází ke kondenzaci vodních par (uvolněné skupenské teplo pak ohřívá vyšší vrstvy atmosféry). Výsledkem je déšť nad pevninami, který stéká zpět do oceánu.

Zatmění Slunce- Když se Slunce, Měsíc a Země ocitnou na jedné přímce, Měsíc může zastínit Slunce a vrhá tak stín na Zemi. Z pohledu ze Země se zdá, že Slunce i Měsíc mají téměř stejnou velikost. Při úplném zatmění Měsíc Slunce zcela zakryje. Při částečném zatmění Měsíc zakrývá jen část Slunce.

Doba trvání zatmění- závisí na mnoha parametrech; jedním z nich je například okamžitá vzdálenost Měsíce od Země a s tím související okamžitá rychlost oběhu Měsíce kolem Země a úhlový průměr Měsíce.

Maximální doba trvání prstencového zatmění je 12 min 30 s při pozorování z jednoho místa na zemském povrchu. Úplné zatmění Slunce trvá poněkud kratší dobu- maximálně 7 min 31 s.

Počet zatmění v jednom roce- může nastat maximálně 5 a minimálně 2 zatmění Slunce. Maximální počet zatmění nastal naposled v roce 1935. Takováto situace nastane znovu až v roce 2206.

Dvě zatmění v jednom měsíci- Protože zatmění Slunce se mohou opakovat nejdříve za tzv. synodický měsíc (= doba mezi dvěma stejnými fázemi Měsíce = 29 d 12 h 44 m 02,8 s), mohou nastat v jednom měsíci i dvě zatmění Slunce- samozřejmě pozorovatelná na různých místech Země. Stalo se tak například 1. a 31. července roku 2000, další podobný případ se bude opakovat 1. a 30. prosince 2206.

Kombinovaná zatmění Slunce- rozlišujeme částečná, úplná a prstencová zatmění Slunce. Některá prstencová zatmění je možno v určitých oblastech na povrchu Země pozorovat jako úplná. Poslední takovéto zatmění nastalo 30. května 1984, příští nastane 8. dubna 2005.

Sluneční zatmění viditelná ve střední Evropě- poslední úplné zatmění Slunce pozorovatelné ve střední Evropě nastalo 11. srpna 1999. Doba trvání zatmění byla 2 m 23 s a pás totality procházel jižně od naší republiky, přes Rakousko a Maďarsko.

ZÁPIS Z JEDNÁNÍ SHP V TORTUZE 30. 5. 2002

Přítomni: Vlasta, Jack, Banán, Dáďa, Puma, Zdeňour, Oskar

1. Otázky týkající se TORTUGY:

a/ Kolaudace vnějších a vnitřních úprav budovy. Žádost o kolaudační řízení musí podat majitel budovy. 20. 6. 02 požádá SHP HKVS, aby projednal s Výkonnou radou a dal na vědomí náčelnictvu. Podklady pro kolaudační jednání připraví Zdeňour.

b/ SHP doporučuje vybavit ještě jednu místnost v podkrovní postelemi. Puma zjistí možnost získání železných vojenských postelí.

c/ Správce TORTUGY Dáďa chce zřídít za budovou hřiště pro volejbal a basketbal. Rozpočet, který si nechala zpracovat, předpokládá náklady 80.000 Kč. Proto se obrací na SHP s žádostí o finanční pomoc.

2. Využití skautské základny KOVÁŘOV pro akce vodních skautů

Při setkání jihočeských vodních skautů na Lužnici dne 25. 5. 2002 byla při volné diskusi otevřena otázka využívání základny KOVÁŘOV vodními skauty. Oskar, který setkání navštívil, byl požádán, aby SHP podpořilo:

a/ Vytvoření trvalé služby během letní sezony s využitím starších skautů, aby základna mohla být trvale otevřena.

b/ Vybavení základny pramicemi P550 včetně oplachtění a dalším příslušným inventářem, aby na základně mohla probíhat školení a vodácký výcvik činovníků.

3. Smírčí komise HKVS

Na základě informací o rozporech v ostravském přístavu ESKADRA a závěrů ústřední smírčí komise doporučuje SHP vytvořit smírčí komisi HKVS. Tato komise by měla umožnit provést konečné řešení již v rámci HKVS, případně předložit návrh řešení Smírčí komisi náčelnictva Junáka.

4. Probírání návrhy na začlenění starších vodních skautů, kteří již ukončili aktivní činnost v přístavech, do SHP

Vytvořit časově nenáročný, ale zajímavý program, který by navazoval na větší akce vodních skautů.

Zapsal: Oskar

Poznámka:

Se závěry jednání SHP bude HKVS seznámen 20. 6. 2002

Kalendář schůzí SHP:

Červen 6. 6. 02, 26. 6. 02?

Sraz K+K Dobronice Opařeny 18. – 20. 10. 02

HKVS Praha 14. 10. 02

HKVS Tortura 13. 12. 02

HKVS Praha 16. 1. 03

ZÁVOD NAPŘÍČ PRAHOU - PŘES TŘI JEZY 2002

Termín závodu:	Sobota 28. září 2002
Pořadatel:	Hlavní kapitánát vodních skautů
Kontaktní adresa:	Ing. Pavel Česák, Boková 13, 130 00 Praha 3, e-mail: cesak@volny.cz
Startují:	Všichni organizovaní i neorganizovaní vodáci, kteří mají potřebné vybavení, jsou dobrými plavci, zdravotně způsobilí a ochotni se řídit tímto rozpisem. V závodních kategoriích startují pětičlenné posádky pádlařic na pramlicích. Za způsobilost posádky odpovídá příhláškovatel, resp. komitédelník.
Kategorie: P550:	Dorost: ročníky narození 84 - 87, kluci (R) a dívky (F) Starší žactvo: ročníky narození 87 a mladší, kluci (S) a dívky (G), komitédelník nad 18 let. Mladší žactvo: ročníky narození 91 a mladší, kluci a dívky dohromady (B), komitédelník nad 18 let.
P530:	Žactvo: ročníky narození 87 a mladší, kluci a dívky dohromady (K), komitédelník nad 18 let.
P650:	Žactvo: ročníky narození 87 a mladší, kluci a dívky dohromady (D), komitédelník nad 18 let.
Open:	Libovolná pětičlenná posádka na libovolné pramlici (dospělí) (O)
Splnit:	Libovolná posádka na libovolném plavidle, splňující podmínky (V)
Upozornění:	Zařazení posádky do kategorie je dáno věkem nejstaršího člena posádky (vyjma komitédelníka v kategoriích žactva) a přítomností osoby mužského pohlaví (včetně komitédelníka). Kategorie bude otevřena, přihlásí-li se alespoň 3 posádky ze 2 oddílů. V opačném případě mohou startovat ve vyšší kategorii, nebo v kategorii „O“ nebo „V“.
Memoriál:	V rámci Závodu napříč Prahou se jede „Memoriál Hugo Sedláčka“. Vítězem tohoto závodu se stane nejrychlejší posádka dorostenců na třídobé lodi vodních skautů P550, složená výhradně z členů jednoho skautského oddílu.
Startovné:	50,- Kč na účastníka. Posádky, přihlašené předběžně na předepsaném formuláři na kontaktní adresu závodu do 20.9.2002 obdrží 20% slevu. Posádky oddílů Junáka mají 20% startovného hrazeno z prostředků HKVS. Startovné je splatné při presentaci.
Popis trati:	Vltava mezi ř.km 56,5 - 50,3 (délka 6,2 km). Start na levém břehu Vltavy na Stadionu vodních sportů na Cisařské louce, cíl na levém břehu ostrova Štvanice nad Negrelliho viaduktem. Na trati jsou tři jezy s vorovými propustmi obtížnosti WWII. Pořadatelé si vyhrazují právo vyhlásit před startem úpravu trati i stanovit způsob překonání obtížných míst.
Přihlášky:	Předběžné přihlášky na předepsaných formulářích na adresu tajemníka závodu do 12 ⁰⁰ h dne 20.9.2002, jmenovité přihlášky na startu do 9 ⁰⁰ h dne 28.9.2002. V době presentace do 9 ⁰⁰ h dne 28.9.2002, se lze přihlásit pouze do kat. „O“ a „V“!
Vybavení:	Plovací vesty o minimální nosnosti 6 kg pro všechny účastníky (včetně komitédelníků). Lodě musí být vybaveny vylévačkou, zajištěny proti potopení a na obou koncích opatřeny záchytnými oky z materiálu tloušťky cca 10 mm (kov. lano), která umožní snadné připojení karabiny vlečného lana. Délka ok se do délky lodě nezapočítává. Lodě budou mít pevný vlnojám a vyvazovací lano min.ø 8 mm a délku min.5 m.

- Bezpečnost:** Závod se jede v plavební dráze za provozu, všichni účastníci jsou povinni dodržovat ustanovení „Řádu plavební bezpečosti“. Posádky jsou povinny poskytnout pomoc osobě, jejíž život je ohrožen i za cenu přerušení závodu. V případě, že posádka nedokončí závod, odpovídá kormidelník za její členy a za podání zprávy do cíle. Za vybavení a způsobilost posádky odpovídá příhlašovatel a kormidelník. Lodě i posádky projdou před závodem namátkovou přejímkou, při které bude provedena kontrola stavu a úplnosti vybavení. Při nesplnění podmínek má pořadatel právo diskvalifikace i během závodu. V případě převržení nebo zalití lodě u Šinkovského jezů, pokračuje posádka již mimo závod, přenesení loď u severního cípu Dětského ostrova a pod Staroměstský jez vypluje plavebním kanálem při respektování ŘPB - dává přednost a nepřekáží ostatním plavidlům. Splutí Staroměstského jezů nebude těmto posádkám z bezpečnostních důvodů dovoleno.
- Start:** Po kategoriích. Pořadatelé si vyhrazují právo sloučit start několika kategorií. Z organizačních a bezpečnostních důvodů může být stanoven start intervalový, nebo i jinak. Způsob startu bude oznámen při zahájení závodu.
- Chování na trati:** Závodící loď může změnit směr jízdy, jen když nepřekáží v jízdě loď, jezdící za ní. Předjíždějící loď je vždy povinna vyhnout se kůl předjížděné. Předjížděná loď nesmí předjíždějící lodi bránit v jízdě. Není dovoleno nechat se vést plavidlem mimo závod. Posádky jsou povinny řídit se pokyny rozhodčích na startu, na trati i v cíli. Proplutí vorových propustní bude povoleno pouze lodím se startovním čísly. Posádky neoznačených lodí se vystavují postihu říční policie.
- Cizí pomoc:** Jakákoli cizí pomoc, včetně pomoci záchranářů a podání pádla, znamená diskvalifikaci posádky.
- Cíl:** Závodící loď dosáhne cíle, jakmile její před protne cílovou linii s úplnou posádkou na palubě. Cíl je pomyslná čára průzorem kořmo na závodní úrahu. Je označen cílovými praporečky nebo bójkami.
- Ceny:** Nejrychlejší posádka dorostenců na třířadové lodi vedních skautů P550, složená výhradně z členů jednoho skautského oddílu získá putovní cenu „Memoriál Hugo Sedláčka“. Vítězné posádky v jednotlivých kategoriích obdrží putovní ceny, posádky na 2. a 3. místech diplomy.
- Námítky:** Námítky se podávají hlavněmu rozhodčímu v souladu s ustanoveními „pravidel rychlostní kanoistiky“ s vkladem 50,- Kč.
- Program závodu:** 7⁰⁰ - 9⁰⁰ presentace v prostoru startu
9⁰⁰ porada vedoucích a kormidelníků
9¹⁵ slavnostní nástup, zahájení závodu
- Zajištění závodu:** Další program bude stanoven operativně.
Pořadatel zajistí rozhodčí, záchrannou službu na jezích, zdravotní službu, občerstvení v cíli, odvoz převlečení ze startu do cíle (pokud bude pro celou posádku či oddíl řádně sbaleno, označeno visáčkou s jménem a domcílem kormidelníka a dodáno do 9³⁰ na určené místo u startu). Dopravu lodí na start i z cíle zajišťují oddíly.
Pořadatelskou službu včetně regulace dopravy při příjezdu visidel ke startu i k cíli zajišťují členové SOS - skautské ochranné služby, oblečení v košilích barvy „bordeaux“. Účastníci i jejich doprovod jsou povinni uposlechnout jejich příkazů.

**Proposice a přihlášku je možné stáhnout na: www.hkvs.cz,
vyplnit a poslat na e-mail: cesak@volny.cz**

HKVS HLÁŠÍ

Zápis ze zasedání HKVS, které se konalo 16. 5. 2002 v Praze

Přítomni: Vezír, Sam, Raduš, Pavel, Oskar, Banán

Sam, Pavel - informovali o průběhu SKARE 2002. Ze zkušeností organizátora vyplývá úkol pro programovou komisi zpracovat jednak seznam materiálu potřebný pro závody, jednak seznam těch, kteří potřebný materiál vlastní. Totéž se pak bude týkat závodů SKAPA.

Vezír - informoval o zařazení následujících akcí mezi akce podporované přímo ústředními orgány Junáka, které podají žádost o dotace. Jedná se o Navigamus, SKARE, SKAPA a závod přes tři jezy. Z této skutečnosti vyplývá především pro tyto akce potřeba předložit projekt akce ústředním orgánům nejpozději 30. 9. roku před rokem předcházejícím akci (tj. pro akce na rok 2004 do 30. 9. 2002). Na HKVS musí být projekty předloženy v určitém předstihu, aby byl termín dodržen. Pro akce na rok 2003 byl stanoven výjimečný termín pro předložení projektů na HKVS do 20. 6. 2002. To se týká Navigamus 2003 a závodu přes tři jezy 2003. Projekt na akce roku 2004 musí být předložen 30. 9. 2002.

HKVS - určil místo konání SKARE 2004 na základně Seč, ředitel závodu bude Sam (Pardubice), hlavní rozhodčí Dann (Vysoké Mýto) a technický komisař závodu Stopař (Pardubice). Místo konání, termín a členy jury pro závody SKAPA 2004 určí HKVS nejpozději do 20. 6. 2002 s tím, že projekt pro obě akce připraví Sam a pořadatel SKAPA po svém jmenování doplní do projektu některé konkrétní údaje.

Sam - byly stanoveny termíny zasedání HKVS na podzim 2002 a zimu 2003. 12. 9. Praha, 28. 9. Praha (3 jezy), 4. 10. Tortuga (volení členové HKVS, Vulkán, Myšák, Bimbo a předsedové komisí, tentokrát bez krajských kapitánů), 18. 10. - 20. 10. Dobronice - podzimní sraz KVS, 14. 11. Praha, 13. 12. Tortuga, 16. 1. Praha, 13. 2. Praha, 14. 3. Tortuga, 10. 4. Praha, 18. 4. - 20. 4. Pardubice - jarní sraz KVS. Další termíny budou oznámeny později. Začátky jednání jsou v 17.00 hod. (jednání HKVS v Praze), případně v 18.00 hod. (jednání HKVS na Tortuze) Jednání na Tortuze se účastní volení členové HKVS, jmenování členové HKVS, předsedové komisí HKVS a krajské kapitány (ti nejsou z programových důvodů zváni na termín 4. 10.). Jednání 13. 12. se navíc účastní i delegace SHP.

Oskar - požádal o půjčku 10000,- Kč z fondu aktivit SHP jako zálohu na činnosti yachtservisu, půjčka bude splatná do 30. 9. 2002. HKVS půjčku schválil.

HKVS - schválil složení komise pro kapitánské zkoušky v Budějovickém kraji pro rok 2002/03, pořadatelem zkoušek je „Třináctka Opařany“, předsedou komise je Martin Chlad - Flint.

HKVS - předal připomínky k řadě bleděmodrých vlčků.

HKVS - schvaluje udělení medaile bronzový bobr následujícím sestřám a bratrům: Lucie Rosenfeldová, Zdeňka Šafaříková, Ing. Dana Šenebergerová, Eva Valešová, Ing. Radka Valešová, JUDr. Petr Fiala, Jiří Kašpar, Jan Mertens, Ing. Petr Šmíd. Medaile bude udělena až po schválení statutu medaile.

zapsal Sam

DEMENTI K ZÁPISU ZE SRAZU KVS

Není pravdou, že se jednalo o Řádu bílého bobra, jednalo se o Řádu stříbrného bobra.

Není pravdou že se mluvilo o metodických komisích ÚRJ, ale mluvilo se o metodických komisích náčelnictva.

Za tyto chyby se všem omlouvám a zvláště poté, co jsme na srazu mluvili o tom, že si máme všechno, co do Kapitánské pošty píšeme, pořádně přečíst, si obzvlášť důkladně sypu popel na hlavu.

Sam

KAPITÁNI ODDÍLŮ A PŘÍSTAVŮ,

pravděpodobně jste v tyto dny obdrželi dopis od bratra Efendiho z Ostravy. HKVS na něj reagoval tím, že na své jednání 6. června 2002 pozval bratra Efendiho a dva další zástupce 3. přístavu Ostrava, aby znovu popsali své stanovisko a požadavky po rozhodnutí RSRJ o ostravském sporu ze dne 12. května 2002. Na 20. června pak HKVS pozval stejný počet zástupců 14. přístavu Eskadra Ostrava.

Předběžná přihláška k závodu „Napříč Prahou“ 2002

(nutno doručit na kontaktní adresu závodu do 20.9.2002)

Jméno a adresa přihlašovatele:		podpis:	
kategorie			počet přihlaš. posádek
P550 - třířadová loď VS	Dorostenci 1984 - 87		R
	Dorostenky 1984 - 87		F
	Starší žáci 1987 a mladší		S
	Starší zářkyňé 1987 a mladší		G
	Mladší řactvo 1991 a mladší		B
P530 - pramice do 530 cm		řactvo 1987 a mladší	K
P650 - rychlostní pramice		řactvo 1987 a mladší	D
Open - libovolná pramice		Dospělí	O
Spluti - libovolné plavidlo		Libovolná posádka mimo závod	V

Číslo	Přihláška k závodu „Napříč Prahou“ 2002 (odevzdejte při presentaci)						Pořadí	
R	F	S	G	B	K	D	O	V
kluci 84 - 87	řivky 84 - 87	kluci 87 a ml.	řivky 87 a ml.	řactvo 91 a ml.	řactvo 87 a ml.	řactvo 87 a ml.	dospělí	volná kategorie
P550 - třířadová loď VS						P530	P650	pramice libovolná řař
Kontaktní adresa (reskauské oddily zoe uvedou také název a sídlo oddilu)								
Číslo přístavu (střadiska):		Číslo oddilu:		Místo působení oddilu:				
Jméno a příjmení			Přezdivka <small>(uvádějte, chcete-li ji mít na diplomu)</small>		Datum narození			
Kormidelník:								

Kategorie S, G, B, K, D musí mít kormidelníka staršího 18 let, posádky kategorií R a F tvoří jen členové příslušného věku, kategorie O a V je bez rozdl u věku a poh avl

Koedukované posádky jedou vždy jako kluc. věkově smíšené posádky ve starší kategorii.

Přihlášeni jsou dobrými plavci, znali plavby ná vodě obtížnosti WWII, zdravotně způsobili, mají předepsané vybavení, jsou seznámeni s propozicemi závodu a startují na vlastní nebezpečl.

Podpis odpovědné osoby

Kapitánská pošta ročník 2001/2002

Informační zpravodaj vodních skautů a skautek. Vydává HKVS vlastním nákladem jen pro vnitřní potřebu.

ZASÍLÁNÍ PŘÍSPĚVKŮ:

Po dohodě s Jackem a Pavlem Česákem přechází přijímání článků a ostatních materiálů na Majdu. Tímto tedy žádáme všechny, kteří se rozhodnou přispět, aby příslušné materiály odesílali na adresu: Markéta Babóová, Nezvalova 664/14, 460 15, Liberec 15, e-mail: mabab@seznam.cz , tel.: 0604/523580.

Sazba a tisk: Tiskárna Ralsko, s. r. o., Mimoň, Malá ul. 168/III, PSČ 471 24, tel./zázn.: 0425/862 704